

Vợ À, Thua Em Rồi

Contents

Vợ À, Thua Em Rồi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	8
9. Chương 9	9
10. Chương 10	10
11. Chương 11	11
12. Chương 12	11
13. Chương 13	12
14. Chương 14	13
15. Chương 15	13
16. Chương 16	14
17. Chương 17	16
18. Chương 18	17
19. Chương 19	18
20. Chương 20	19
21. Chương 21	20
22. Chương 22	21
23. Chương 23	21
24. Chương 24	22
25. Chương 25	23
26. Chương 26	25
27. Chương 27	26
28. Chương 28	27
29. Chương 29	28
30. Chương 30	29
31. Chương 31	30
32. Chương 32	31
33. Chương 33	32
34. Chương 34	33
35. Chương 35	34
36. Chương 36	35
37. Chương 37	37
38. Chương 38	38
39. Chương 39	39
40. Chương 40 - End	40

Vợ À, Thua Em Rồi

Giới thiệu

Đan Thuần, đừng thấy tên rất “Đan Xuân” , kì thực là người rất thông minh. Xem đi, đối với việc ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-a-thua-em-roi>

1. Chương 1

Chương 1 : Đan Thuần không phải ” Đan Xuân “

Trữ Đan Thuần đang đi học trên con đường mòn tới trường , bước chân rất chậm , tương đương với tốc độ chậm chạp của ốc sên

“Đan Thuần ! Đan Thuần!”. Một thiếu niên mặt đỏ như gấc hồng học chạy tới , bộ dáng có chút thẹn thùng , xấu hổ giống như các bà các chị.

Trữ Đan Thuần nghe thấy có người gọi tên cô , mới miễn cưỡng thần trí quay đầu lại , vẻ mặt chẳng biết gì nhìn thiếu niên kia.

“Đàn chị Đan Thuần Em , em em thích chị đã lâu rồi!” Thiếu niên cúi đầu , đem một bức thư tình đưa lên cao , chờ đợi người trong lòng tiếp nhận.

Trữ Đan Thuần xem bộ dáng thiếu niên đáng yêu trước mắt , trong mắt hiện lên tia tinh quái đùa dai :
“Thật không? Chị cũng thích em lắm..”

Thiếu niên sau khi nghe thấy kích động không thôi , ngẩng đầu , lộ ra một loạt hàm răng trắng đều , cười đến thật thà , khờ khạo :” Thật vậy sao?”

“Ừ , thân là đàn chị của em , chị đương nhiên quan tâm đàn em như em rồi . Cho nên , làm sao có thể không thích em?” Trữ Đan Thuần nghịch ngợm chớp chớp mắt :” Cho nên em yên tâm đi , về sau chị nhất định sẽ che đậy tội của em .”

Thiếu niên nhất thời ngây ngẩn cả người , trong người cậu dường như hiểu lầm rồi .” Đan Thuần , ý của em là , chúng ta quen nhau đi !!”

“Quen nhau ? Không thành vấn đề ! Từ giờ trở đi , chúng ta sẽ là bạn bè !” Trữ Đan Thuần nói không rõ ràng , lại vẫn trượng nghĩa vỗ vỗ bả vai thiếu niên , rất giống bộ dáng của một chị lớn trong nhà.

“Đan Thuần ! Em ... yêu chị! Từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy chị hôm lễ khai giảng em đã yêu chị !” Thiếu niên cũng bất chấp thẹn thùng , mạnh dạn giãi bày tình cảm của mình.

“Giữa ban ngày ban mặt , em còn đứng ở đây dũng cảm tỏ tình ?! Có muốn lẫn lộn ở cái trường học này không hả? Cô nói cho em biết , mặc kệ là ai , tại học viện này , không được yêu đương ! Em phải biết rằng , cha mẹ em đưa em tới trường để làm gì , tiền bạc của bọn họ đều là mồ hôi nước mắt nha ...” Giáo viên chủ nhiệm đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ , bắt đầu không ngừng giáo huấn . Phụ nữ đang vào giai

đoạn thời mẫn kinh , 80% cùng Đường Tăng là người một nhà , chẳng thế thì làm sao có thể dài dòng như vậy?

Trữ Đan Thuần chán nản xoa xoa lỗ tai , nhìn thiếu niên trước mặt bị giáo huấn thấy thương cảm , thở dài : “Haiz , chủ nhiệm , cô hiểu lầm rồi . Chúng em đang tập kịch bản ạ .”

“Kịch bản?” Giáo viên chủ nhiệm đột nhiên ngừng dạy bảo , nghi hoặc nhìn thiếu niên kia : “Thật không?”

“Vâng!” Thiếu niên bắt đầu cúi đầu , tại sao hôm nay cậu lại xui xẻo như vậy?... Bày tỏ cái là bị bà già kia bắt được

Giáo viên chủ nhiệm đẩy đẩy kính mắt trên mũi : “Vậy nhóm các em tiếp tục tập đi.”

Nhìn bóng dáng chủ nhiệm đi xa , Trữ Đan Thuần cười : “Xem đi , ít nhiều chị cũng là bạn bè tốt giúp em nha! Vậy đi , sau này còn gặp lại.” Nói xong , chạy mất dạng

Sau này còn gặp lại ? Hừ ! Lần sau sẽ không hẹn nữa ! Trữ Đan Thuần vừa chạy vừa nói âm thầm trong lòng.

Chạy thật lâu , Trữ Đan Thuần thở hổn hển dừng lại . Sau khi ra khỏi học viện , đúng là cô không muốn về nhà.... Bởi vì trong nhà bố mẹ cô đem cô đi bán cho kẻ dở hơi kia? Bán làm vị hôn thê của tổng tài công ty nào đó kia .

Ai biết được tên tổng tài kia bao nhiêu tuổi, lại vẫn mơ ước muốn trâu già gặm cỏ non? Hoặc là bán thân bất toại , mua cô về để chăm sóc ông ta ăn uống ? Chẳng phải khác gì là một bảo mẫu thôi sao? Dù sao , cô chết cũng không cần thỏa hiệp !!!

bán thân bất toại : bệnh liệt nửa người.

Đan xuẩn : Xuẩn trong ngu xuẩn , là con người ngu ngốc

2. Chương 2

Chương 2 : Bóng hình xinh đẹp ở trong lòng

Chết tiệt ! Kẹt xe lại lâu như thế không muốn cho người khác sống chắc?! Nhìn đồng hồ, đã kẹt xe mất 1giờ12phút rồi.

Ánh mắt anh lơ đãng nhìn dòng người đang đi trên đường . Quan sát đám người đang lui tới .

A , cái kia ước chừng là , một cậu bé khoảng 3 tuổi nằm sấp trên mặt đất , huhu khóc , ánh mắt ngấn nước , giống như con thỏ non. Trên người lại bẩn như vậy , sợ là bị ngã không nhẹ ,

Còn có, một bà già xách cái giỏ đựng rau dưa, đi rất chậm. Một học sinh nhỏ chạy tới, đón lấy giỏ, giống như muốn giúp đỡ bà..... Đúng là, cậu thừa dịp bà không chú ý, vụng trộm lấy một quả cà chua trong giỏ cho vào túi của mình !

Cà chua ăn được sao? Cau mày nghĩ nghĩ nghiêm túc !

Không , rất khó ăn, anh ghét hương vị này.

Đột nhiên, hấp dẫn ánh mắt mình là một bóng dáng xinh đẹp. Dường như cô ấy đang chạy bộ? Do chạy bộ nhiều nên sắc mặt cô cực kì hồng nhuận , giống như hoa anh đào mới nở. Hơn nữa, biểu tình của cô... rất thú vị , một bộ dáng dữ dội giống như đang chống lại bọn quỷ Nhật Bản, liệu mình bảo vệ mọi người.

Chiếc xe phía trước bắt đầu di chuyển, anh vội mở khóa , đem xe đi về phía trước, vừa lúc muốn đuổi theo thiếu nữ kia.

Cô dừng lại, đôi mắt đẹp nhanh như chớp đảo qua đảo lại, như đang suy nghĩ chuyện gì. Khóe miệng mang theo một tia cười giảo hoạt.

Nhìn thiếu nữ đang nghiêm túc kia có hứng thú. Không thể không phủ nhận, cô gái kia rất thú vị.

Đáng tiếc Mình đã có vị hôn thê rồi. Đó là ông nội thay mình đính ước, bản thân chưa gặp người phụ nữ kia bao giờ . Nghe nói, cô ấy vẫn là học sinh. Thật là, anh ở thương trường giao tranh đã nhiều năm . Tuy chỉ mới có 22 tuổi , nhưng đã cực kì thành thạo ! Tại sao lại tìm vị hôn thê học sinh cho anh? Muốn để cho mình thành trâu già gặm cỏ non sao ? Ngẫm lại..... cảm thấy bản thân mình thật biến thái

Chỉ có điều , vị hôn thê kia anh không yêu. Cho dù cưới cũng không yêu cô ta . Tốt nhất cô ta xấu xa một chút , để cho ông nội không thích , như vậy anh có thể ly hôn được.

Trong lòng tính toán nghiêm túc từng cái nhỏ nhặt , nghĩ

Sau khi ly hôn , anh muốn tìm một người có dáng chuẩn, xinh đẹp, phụ nữ thông minh. Người vừa rồi rất được, tuy có chút trẻ con. Nhưng, vừa rồi quả thật tiếng lòng của mình rung động mạnh mẽ .

Chờ sau khi anh ảo tưởng xong , phát hiện người kia đã không thấy đâu nữa Ài , vốn đang muốn hỏi số điện thoại của cô để còn liên lạc . Hiện tại , giai nhân cũng không thấy đâu nữa.

Nhưng cũng không sao, cho dù thành phố này lớn như vậy, nhưng dựa vào năng lực của mình muốn tìm cô cũng không khó. Hiện tại bắt đầu có chút hi vọng sớm cùng vị hôn thê kia kết hôn, sau đó thì ly hôn.

“Shit , MD , vẫn còn tắc tới khi nào !” Đánh một quyền lên vô lăng. Anh đã đợi suốt 1h28phút rồi

3. Chương 3

Chương 3 : Cha mẹ dở hơi.Đan Thuần xách theo túi lớn túi nhỏ các thứ về nhà. Đến nhà, cũng chưa để ý cha mẹ dở hơi kia đang vô cùng kinh ngạc mà chạy ào ào vào phòng đóng cửa lại. “ Cha nó à , Tiểu Thuần nhà mình không phải là muốn bỏ đi đấy chứ?”. Bà Trữ nhìn con gái “ tàn bạo” đóng cửa “ Bịch” một tiếng , ngừng bốt quả cam, nhún nhún nói.Ông Trữ buông tờ báo trong tay xuống, đẩy kính mắt trên sống mũi lên: “Bà nghe tôi từ từ phân tích: Người xưa có câu ‘Phụ mẫu chi mệnh, mỗi chức chi ngôn, ái mỹ chi tâm, nhân giai hữu chi.’ Nếu dựa vào cặp mắt kiếng của tôi thì con gái chúng ta có lẽ nên giữ lại thêm một thời gian nữa cho perfect rồi tìm một người chồng thì tốt hơn.”Chú thích : “ lệnh của cha mẹ , lời của bà mỗi , con người đều thích làm đẹp.”Câu thơ đó được hiểu theo nghĩa như vậy. ^^ Bà Trữ liền biến thành người đàn bà đánh đá, chua ngoa, vươn tay gõ vào đầu ông Trữ vài cái: “Cái lão chết tiệt này, ông nói hần hoi cho tôi được không? Bà già này nghe không hiểu tiếng Trung Quốc và Phương Tây kết hợp.”“Nương tử à, vì phu đây là đang chạy theo mô đen, thuốc còn có Đông – Tây kết hợp nữa là hướng chỉ là đến ngôn ngữ? Hơn nữa, kẻ đề tiện này đường đường đang truyền thụ lại văn học cổ nha...” “ Hừ, kẻ đề tiện ? Ông cũng biết là ông đề tiện hả? Lão già này luôn dùng cổ văn để mắng người, bà già này đương nhiên đầu óc chậm nên nghe không hiểu, à không ,!” Bà Trữ tiện tay với lấy chổi lông gà quất một người “Cứ coi đây là gia pháp nhé ? Chịu không?”“ Nương tử vì phu sai rồi Đề tiện A , không , lần sau tôi không dám” Ông Trữ cười ngây ngô, cúi đầu nhận sai với bà Trữ. Bà Trữ thỏa mãn gật đầu: “Ai gia thưởng cho ông một quả cam để ăn.”Thật là , tại sao lại có một đôi cha mẹ dở hơi thế chứ ?Trữ Đan Thuần vừa ngồi trước bàn trang điểm tô vẽ lung tung trên mặt vừa nghe cuộc đối thoại của cha mẹ bên ngoài. Nhưng có điều cô không phải muốn biến mình thành xinh đẹp, mà làXuất hiện chính là một cô thôn nữ ! Toàn bộ trán đều bị che khuất, cặp mắt kính gọng to vừa vịn che khuất nửa khuôn mặt. Chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt dưới, da vàng, khỏe miệng còn có một nốt ruồi to.Còn người thì không biết vì sao lại mặc quần áo của mấy trăm năm trước, nhìn hình dáng của cô rõ ràng là không muốn đi xem mắt. Trữ Đan Thuần thỏa mãn mở cửa phòng , đi ra ngoài.“ Cha nó ơi ! Nhà có trộm!!!” Bà Trữ to miệng tát vào má Trữ Đan Thuần đang đi tới, tiếng thét chói tai, một tay lục lọi tìm chổi lông gà chuẩn bị khai chiến.“Sách viết , ‘phóng hạ đồ đao’, đại tỷ à, chúng tôi nghèo rớt mồng tơi”Chú thích : phóng hạ đồ đao – lập địa thành phật : buông đồ đao xuống. Đây là một câu thành ngữ khuyên con người từ bỏ tâm xấu của mình , quay về với bản chất tốt. Buông đồ đao xuống, thành Phật ngay lập tức.“Cha, cha nói cái gì mà sách viết, người cha nói là ai? ... còn nữa, đại tỷ nào, con là con gái, Đan Thuần đây mà ..!” Trữ Đan Thuần đau đầu nhìn hai người, rống lên.“ Tiểu Tiểu Thuần ?...” Bà Trữ hình như phát hiện một đặc điểm: “Nhìn con so với mẹ đều già giống nhau”“ Dừng lại! Con nói cho hai người biết, muốn kết hôn cũng được. Nhưng phải đi kết hôn với hình dáng này của con, các người đồng ý cũng được, không đồng ý cũng không được có ý kiến!”“Cha nó ơi, Tiểu Thuần nhà ta đồng ý rồi.” Bà Trữ hoan hô . “Nhưng mà, dáng vẻ này của con sẽ làm cho mẹ và cha con rất mất mặt...”Trữ Đan Thuần cười kì dị, sát mặt vào bà Trữ, nhỏ giọng nói:

“Mẹ, muốn con nói mẹ ăn trộm đồ trang điểm cao cấp cho cha biết không?” “Ách” Bà Trữ xấu hổ lắc đầu: “Cha nó à, kỳ thật tiểu Thuần nhà chúng ta như vậy cũng rất đẹp.” Ông Trữ gật đầu, ông không có mắt thẩm mỹ đối với phương diện này, nhìn ngang nhìn dọc chỉ cần người ta thích là được.

4. Chương 4

Chương 4 : Xấu nữ gặp tuấn nam. Trữ Đan Thuần mở con mắt thật to gắt gao nhìn người đứng ở cửa. Cả người mặc âu phục, thoát nhìn rất “Man”, mũi thẳng cao, da không tỳ vết, con mắt đen như mã não, khuôn mặt tuấn mỹ, dáng dấp kia có thể so với đại minh tinh. Anh ta tên là Nghiêm Túc! Đối tượng mà các bà mai vốn thi nhau – Tổng tài công ty Hằng Tinh. Cô quả thực không thể tin được, anh có thời gian đến nhà làm phu quân? A, không! Tất cả đều do cha gọi như vậy, phải nói là có thời gian đến nhà làm chồng cô? Cha mẹ như thế nào lại quen biết với anh. Có người nói không ít các tiểu thư nhà giàu muốn lấy anh ta làm chồng. Còn cô chỉ là học sinh phổ thông. “Cha vợ, mẹ vợ, con là Nghiêm Túc.” Nghiêm Túc rất có lễ phép chào hỏi ông – bà Trữ. Thế nhưng, anh lại dùng ánh mắt đánh giá hai bên trái phải để tiếp cận người quê mùa kia. Trong lòng suy đoán, chẳng lẽ đây là vợ mình? Khóe miệng co giật, hi vọng không phải. “Ngài hạ cố đến chơi tệ xá, kẻ hèn này thật vinh hạnh..” Ông Trữ mở miệng. “Ông ngậm miệng lại!” Bà Trữ hung dữ trừng mắt liếc ông một cái, người kia rất nghe lời đem câu nói còn lại nuốt xuống bụng. Ông nhà tôi bị bệnh, không cần để ý đến ông ấy. Mời tiên sinh ngồi xuống, Tiểu Thuần, rót trà cho khách!” Trữ Đan Thuần chậm rãi lấy cốc nước ở bên cạnh, động tác lấy trà ra rất chậm. Thì ra anh ta lại là một anh chàng đẹp trai! Nhưng cô là một cô gái xinh đẹp thế kỷ 21, ủng hộ phong trào tự do yêu đương đến với nhau! Song, như vậy cũng tốt, ánh mắt của anh ta rất kén chọn, chắc chắn sẽ không thêm để ý đến cô! Nghiêm Túc nhìn dáng dấp Trữ Đan Thuần đang đi pha trà, hình ảnh lúc kẹt xe xuất hiện. Fuck, dĩ nhiên đồng hồ đồ chuông 3h16p. Nhưng trên mặt anh vẫn lộ vẻ mỉm cười như cũ: “Ông nội nói, bảo cháu đón..... Đan Thuần về nhà, bồi dưỡng, Cẩm tình.” Lúc đó anh nghe tên của Trữ Đan Thuần, còn đang suy nghĩ, không biết cô gái này có phải là “Đan Thuần” hay “Đan Xuân.” ừ, A, thế này đi, Tiểu Thuần đi thu dọn hành lý!” Bà Trữ vừa đi ngậm lá trà vừa bảo Đan Thuần, nhưng thấy cô cho từng miếng từng miếng lá vào trong ấm, liền quát to: “Trữ Đan Thuần! Con nhanh nhẹn cho bà già này cái!” Nghiêm Túc rất không hi vọng điều này xảy ra, cô quả nhiên là vị hôn thê, Tuy rằng vừa gặp chỉ có ba người trong phòng, cũng rất hoài nghi là cô, nhưng không muốn thừa nhận. Hiện tạiphải biết chấp nhận sự thật thôi. Nhưng, nhìn cô quê mùa như vậy, người hầu trong nhà cũng sẽ coi thường cô chứ đừng nói đến ông nội. Trong mắt anh hiện lên một tia giảo hoạt không ai phát hiện. Trữ Đan Thuần bị bà Trữ quát lên một tiếng, lại càng hoảng sợ, tăng tốc độ cho lá vào nước trà. “Này.” Cô đưa cái chén cho Nghiêm Túc, thờ ơ như không. Nghiêm Túc buồn cười nhìn cô, cô không lấy lòng anh giống như những người con gái khác, lại còn ra vẻ không thèm đếm xỉa tới. “Tiểu Thuần, thu dọn hành lý đi.” Bà Trữ ra mệnh lệnh. Trữ Đan Thuần sửng sốt: “Vì sao?” “Nghiêm Túc đón con về nhà ở.” “Cái gì?” Trữ Đan Thuần cả kinh, rất nhanh khôi phục bình tĩnh. Hiện tại với bộ dáng này của cô, người đàn ông kia sợ rằng đến liếc mắt cũng không muốn. “Con biết rồi.” Nghiêm Túc vô cùng kinh ngạc nhìn Trữ Đan Thuần thay đổi thái độ, so với thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn. Nhưng, cô rất nghe lời bà Trữ nói, thật sự là “Đan Xuân.”

5. Chương 5

Chương 5 : Có nhà nhưng không thể về Trong lòng Trữ Đan Thuần không cam tâm tình nguyện mà đi theo phía sau Nghiêm Túc, rời khỏi nhà mình. Chỉ có điều, cô sẽ trở về rất nhanh! “Ông nội đã giúp cô chuyển đến trường cao trung Thiển Viên học. Ngày mai cô phải lên trường báo danh.” Lúc Nghiêm Túc mở cửa xe đột nhiên mở miệng. Anh có thể thấy được rằng cô không tình nguyện muốn đi. Thực sự là không thể ngờ. Hóa ra vẫn còn phụ nữ cự tuyệt mình! F.u.c.k! Anh thấy thật khó chịu. “A.” Trữ Đan Thuần miễn cưỡng đáp lại, mở cửa xe ngồi đằng sau. Không muốn chuyển trường nhưng lại phải chuyển, cô cũng không muốn bị người khác nhận ra. Cô gái này, lại ngồi ở ghế phía sau mình! Tại sao lại không có hứng thú với mình?! Nghiêm Túc nhìn xuyên qua kính chiếu hậu quan sát Trữ Đan Thuần. Quên đi, cô ngồi phía sau càng tốt. Thật sự là ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố. Xe đỗ ở cổng của biệt thự. Trữ Đan Thuần vô cùng kinh ngạc nhìn biệt thự năm tầng cao ngất, người nàyThật đúng là TM có tiền! Nhìn đồ trang trí kia

xem, quả thực là một người giàu có mới mua nổi ! Cô tức giận bắt bình xuống xe , dùng sức đóng cửa xe. Nghiêm Túc đi vào trong sân , đột nhiên nghe một tiếng “thình thịch” , anh quay đầu lại nhìn xem ‘người kia’ có bị ‘phần tử’ khủng bố hù dọa hay không? (người kia là chỉ ông Trương , còn phần tử chỉ Đan Thuần) Kết quả là thấy Trữ Đan Thuần nâng hành lý của cô xuống xe. Miệng anh co giật một cái , không hề để ý tới cô. “Xin chào , vất vả quá. Cháu là Trữ Đan Thuần.” Trữ Đan Thuần hướng về phía Ông Trương chào hỏi. Ông Trương ngẩng đầu , nhìn trang phục thổ dân của cô gái trước mặt, vốn không muốn để ý nhưng thấy cô ăn nói rất lễ phép . Hơn nữa giọng nói rất ngọt , đáng tươi cười có vẻ thấu tình đạt lý : “Tiểu thư , xin chào.” “Sau này ở đây cháu nhờ bác chỉ bảo ! Nhà cháu cũng trồng rất nhiều cây.” Cô nhìn trong phòng trồng không ít hoa cỏ nhỏ , cô không thích những đóa hoa to đẹp quá mức. Đó là lý do mà cô nhìn những đóa hoa nhỏ không chớp mắt. “Đương nhiên là được, tôi rất hoan nghênh!” Ông Trương cười ha hả nói . Xem ra, công việc sau này của ông sẽ rất thú vị. “Cháu đi trước đây , tạm biệt!” Trữ Đan Thuần nói xong , đuổi theo tên Nghiêm Túc. Cái người đàn ông kia , cũng không thèm chờ mình á... Ông Trương nhìn bóng lưng Trữ Đan Thuần , tâm tình đột nhiên tốt hẳn lên , còn khẽ ngâm một khúc ca. Vào trong biệt thự , người ngồi trước mặt ở ghế sofa có khả năng rất lớn là ông nội. Ông mỉm cười nhìn Nghiêm Túc và Trữ Đan Thuần, cũng không bởi vì trang phục thổ dân quê mùa của Đan Thuần mà nét mặt ông thay đổi. Bên trái bên phải là người hầu , đều nhìn Trữ Đan Thuần khinh bỉ. Cô chủ tương lai của họ , không thể là một cô thổ dân như vậy. Trữ Đan Thuần chú ý tới ánh mắt khinh bỉ của người hầu trong nhà , không thèm để ý , nhưng ông già kia , dường như không hề kinh ngạc mà.... “ Xin chào , con là Trữ Đan Thuần.” Giọng nói ngọt khiến cho tất cả người hầu giật nảy người , Nghiêm Túc càng kinh ngạc . Giọng nói này mà đi làm MC thì thật tốt. Anh bắt đầu suy nghĩ xem có nên đem cô vào công ty mà khai thác triệt để không, làm MC của cửa hàng tổng hợp. Được, lợi dụng phết vật? (NA : lợi dụng 1 cách quá đáng) Ông nội của tên Nghiêm Túc nhìn chằm chằm Trữ Đan Thuần , trong mắt tinh quang chột lóe . “Đan Thuần , cháu ở phòng sát vách với Nghiêm Túc . Mọi người chú ý , nó, sau này là cháu dâu của ta, các người không được sơ suất. Được rồi , Đan Thuần , theo ta đến phòng sách.”

6. Chương 6

Chương 6 : Tên nào tàn , tôi khinh bỉ anh.

Trữ Đan Thuần đột nhiên nghĩ ông Nghiêm rất kinh khủng . Dường như ông có khả năng nhìn rõ tất cả mọi chuyện. Trái tim trước ngực thấp thỏm bất an đi vào phòng sách cùng ông.

Ông Nghiêm ngồi xuống , tay vuốt ve hoa văn trên mặt bàn , ra vẻ không đếm xỉa tới nói: “Đan Thuần? ... Kỳ thực cháu rất thông minh.”

Trữ Đan Thuần làm bộ hồ đồ : “Nhưng mà , tất cả mọi người đều bảo cháu trí nhớ không được tốt mà ...”

“ Trước đây ta đã từng gặp cháu”

Trữ Đan Thuần sững sốt . Sau đó lè lưỡi , không có ý tứ cười nói : “Ông nội , ông sẽ không nói cho Nghiêm Túc biết chứ ?”

“ Nha đầu , mau gỡ kính mắt xuống ta coi chút.” Giọng điệu thoải mái nhưng khiến cho Đan Thuần phải nghe.

“ Ông nội không phải không có mắt nhìn người , cháu không lừa được ta đâu.” Câu nói của ông Nghiêm có chút đắc ý.

Trữ Đan Thuần lại đeo kính mắt : “Ông nội , cháu đói bụng . chỉ có điều... cháu” Cô không dám biểu hiện ngu ngốc nữa , ông Nghiêm rất nhanh trí.

“ Đi thôi , bảo bà Lâm làm điểm tâm cho cháu ăn.” Ông Nghiêm gạt đầu .

Sau khi được đồng ý , Trữ Đan Thuần giống như được đặc xá ban ân , suýt chút nữa trốn ra khỏi phòng sách.

Ông Nghiêm lấy từ ngăn kéo ra một ảnh chụp , đó là một đứa bé sơ sinh : “Không nghĩ tới , đứa nhỏ này lớn lên lại đẹp như thế ...”

Trữ Đan Thuần đi tới phòng khách , Nghiêm Túc còn ngồi ở đằng kia. Cô liếc mắt anh : “Phòng bếp ở đâu?”

“ Đi thẳng , rẽ phải , quẹo trái , đi lệch 45 độ , sau đó lại đi thẳng , rẽ trái ...” Nghiêm Túc nói đùa.

TMD ! Rõ ràng là nói bậy ! Trữ Đan Thuần mắng trong lòng : “Nghiêm đại thiếu gia rất nhàn rồi sao? Phải công nhận là việc bố trí trong nhà rất phức tạp ... Thế nhưng , tôi đề nghị ra Khoa Não đi khám một chút , ngay cả bố cục trong nhà của mình cũng không nhớ rõ ... Có khả năng bị não tàn!” Trữ Đan Thuần chỉ vào một cái phòng ở hành lang cười nhạo nói. (não tàn : thiếu năng trí tuệ)

Về mặt Nghiêm Túc tối sầm hẳn đi nhìn thẳng gian phòng phía trước, trên bảng còn viết ‘kitchen’. Anh không biết treo bảng hiệu treo từ lúc nào ... nhưng lại bị đứa quê mùa kia ‘ vũ nhục’ gọi anh là não tàn ? !
%\$#%\$#@#%^

Trữ Đan Thuần kinh ngạc nhìn nét mặt của anh , tâm trạng tốt , tao nhã bước chân đi đến phòng bếp . Hiện tại cô rất vui vẻ , có khả năng ăn hết cả một cái đầu trâu , sau đó mượn cơ hội ăn cùng anh !
%\$#%\$#@^%&*

Nghiêm Túc nhìn cô thông dong rời khỏi . Hơn nữa đi rất tao nhã , có chút kinh ngạc. Đứa quê mùa kia bước đi lại thanh nhã như vậy ? Không , nhất định là anh hoa mắt , nhìn lầm rồi ! *%&^%\$%^\$&\$#@#%\$%

Trữ Đan Thuần đi tới phòng bếp , “ Vú Lâm , chào , con là Trữ Đan Thuần , về sau cứ gọi con là Đan Thuần hay Tiểu Thuần cũng được!”

Vú Lâm cũng không ngẩng đầu lên , chỉ nhàn nhạt đáp : “Tôi là người ở , làm sao có thể gọi thẳng tên tiểu thư .”

Trữ Đan Thuần cười hì hì , kéo tay vúLâm : “Con nghe ông nội nói , tài nghệ của bác rất tuyệt mà , sau này cho con học nữa nhé , có được không?”

Vú Lâm nhìn Đan Thuần không kênh kiệu chút nào , hơn nữa tươi cười rất chân thành . So với đám phụ nữ mà cậu ăm trước đây dặt về là tốt hơn nhiều. Tuy rằng diện mạo có chút ‘ không được coi là đẹp’ , nhưng tâm hồn đẹp có thể bù đắp tất cả. Miệng bà có chút mỉm cười , cũng thay đổi xưng hô : “Tiểu Thuần , muốn ăn cái gì , vú Lâm làm cho con ăn !”

Trữ Đan Thuần vui vẻ hôn lên mặt vú Lâm một cái : “Vú Lâm , bác thật tốt quá !”

Vú Lâm đột nhiên tới gần Trữ Đan Thuần , tự dưng bị hôn một cái , có chút chút sững sờ . Nhưng bà phát hiện một chuyện Trên mặt đứa nhỏ này trát một lớp phấn rất dày . Có thể Bản thân nó là một mỹ nhân không chừa . Bà bắt đầu có hứng thú với Đan Thuần , càng thêm có thiện cảm với Đan Thuần.

7. Chương 7

Chương 7: Không ai qua được mắt vú Lâm

Vú Lâm vừa làm điểm tâm vừa hỏi : “Tiểu Thuần à , con thích cậu chủ sao?”

“ Anh ta ? Con làm sao mà thích anh ta được ! Con bị cha mẹ dờ hơi kia đem đi bán.... Nếu được lựa chọn , có đánh chết , KHÔNG , CHẾT CŨNG KHÔNG MUỐN !” Trữ Đan Thuần có chút kích động , cứ nhắc tới cha mẹ cô chỉ hận , ngứa ngáy mà nghiêng răng kèn kẹt. Hiện tại còn phải đi thân thiết với người lạ nữa chứ.

Vú Lâm có chút khó tin nhìn cô : “Cậu chủ nhà chúng ta là người tốt , con có thể đến được nhà này , không phải dễ dàng gì ...” Người người chen chúc vỡ đầu muốn lấy chồng , nhưng cô lại không muốn ? ...

“ Con nói cho bác biết nha , cha con ý , mở miệng là ‘bỉ nhân’ hay cái gì mà ‘ngô thê’ và vân vân ... Thật ra là một người chưa được thay đổi nhờ công của cổ nhân . Người còn tự xưng cái gì mà cảm thụ cổ văn !” Trữ Đan Thuần quở trách ông Trữ là người có lỗi : “ Còn mẹ con , mẹ gọi cha là ‘ma quỷ’ , chỉ cần cha không đồng ý , mẹ cầm gậy đuổi đánh cha con , gặp người khác còn nói : “Tôi tuy thế nhưng rất có khí chất thực nữ mà.” “Vú Lâm , bác nói xem , bọn họ có đúng là một đôi dờ hơi không?”

Vú Lâm bị nét mặt cùng giọng điệu của cô chọc cười : “Ha ha , cha mẹ con rất thú vị .”

“ Bọn họ dĩ nhiên buồn cười , gả con cho người khác ! Một cô gái xinh đẹp còn trẻ tuổi như con , con tuyệt đối không muốn như thời phong kiến , con muốn chống cự !!!”

Vú Lâm nghe được cô nói ‘Cô gái xinh đẹp trẻ tuổi’ thì nhìn chằm chằm bề ngoài của cô , im lặng không nói gì .

“ Tiểu Thuần , con cận thị à?”

“ Đâu có , thị lực của con rất tốt mà !” Trữ Đan Thuần không nghe ra câu bóng gió của vú Lâm : “Vậy gỡ kính mắt kia xuống , ngăn trở tầm nhìn của con . Nào , vú Lâm giúp con gỡ xuống.” Vú Lâm đích thân tháo kính mắt của Đan Thuần xuống.

“ Đừng mà!” Trữ Đan Thuần ngăn cản : “Vú Lâm mù Mọi người đều nói Ừ con đeo kính mắt vào rất có khí chất !”

Vú Lâm nhìn cô ấp a ấp úng , càng thêm xác định suy đoán của mình : “ Vú Lâm giúp con cắt mái đi , để như vậy trông dài quá ..”

Trữ Đan Thuần âm thầm nói : “aida , vú Lâm” Giọng điệu giống như làm nũng : “Nếu được thì bác hãy ngăn cản ánh nắng chiếu vào trán con đi! Đó là lý do vì sao con không muốn cắt mái!”

Nói xong , cô thấy vẻ mặt vú Lâm giao hoạt tươi cười , không tự giác run rẩy một chút : “Con Đi dọn dẹp phòng ở một chút , tạm biệt !” Vừa dứt lời , người đã biến mất ở phòng bếp.

Vú Lâm đắc ý cười , bà chưa đoán sai người khác bao giờ , ha ha . Về sau có Đan Thuần đáng yêu đến ở , nhất định sẽ không buồn chán.

Trữ Đan Thuần phiền muộn trở lại trong phòng mình .

Thật là , tại sao nhà này lại có người tinh mắt như thế ?

Haiz!!!!

Đột nhiên , trong phòng sát vách có tiếng người đang nói chuyện.

Phù phù. Xong rồi nhá.

:-*

Yêu những ai đang đọc chữ này.

đi tìm người tên Lâm về làm bà vú cho mình nhé

8. Chương 8

Chương 8 : Bơ dành cho người phóng khoáng , lạc quan

Nghiêm Túc đang cầm điện thoại , nét mặt mang theo vài phần nhạo báng :” An Dương , không biết bác gái với bà nội tìm cho cậu một người vợ như thế nào?”

“”

“ Chỉ ít so với ông nội đính hôn cho tôi , hơn là được rồi..... Cô ta , gọi là gì mà Đan Thuần hay ‘Đan Xuân’không biết nữa !”

Trữ Đan Thuần dựa vào cửa sổ chú tâm nghe .

F.U.C.K ! Dám bảo cô là Đan Xuân..

Cô tức giận đến cắn cắn môi , hung hăng nắm tay đâm vào khoảng không. Lớn lên đẹp trai là giỏi à!

Có tiền là giỏi à !

. Đột nhiên , ánh mắt của cô dừng ở trên chiếc bánh gatô vừa bung lên , khoe miệng lau chùi một chút , cười quỷ dị.

Nghiêm Túc mới từ trong phòng đi ra. Bỗng đứng trước mắt tối sầm lại, một mùi hương vị ngọt ngọt chán ngấy bỏ nhào trong lỗ mũi. Tay theo phản xạ lau chùi trên mặt, DÍNH.

Chết tiệt ! Là bơ !!!

Trữ Đan Thuần đặt được ý muốn, buồn cười nhìn người trước mặt :” Bánh gatô dành cho người phóng khoáng lạc quan.” Một khối bánh gatô to như thế cho hẳn đắp mặt nạ. Thật sự là đáng tiếc mà.

Nghiêm Túc cổ sức mở mắt, tức giận như muốn giết người nào đó đang đứng ở bên cạnh ! Ánh mắt nhìn chung quanh một vòng, chỉ cười gằn TRỮ – ĐAN – THUẦN !!!

“ Thật sự là không có ý tứ Tôi không cố ý’là có ý’. Xin lỗi Anh không nên tức giận ...” Trữ Đan Thuần làm bộ sợ sệt, đầu cúi thấp, ánh mắt dưới gọng kính kia có ý cười châm biếm. Đáng tiếc là người khác không nhìn thấy.

Nghiêm Túc xin thề, người phụ nữ này chắc chắn là cố ý ! Nếu không phải thì tại sao lại vừa đúng lúc ở trên mặt mình ! Sét đánh chết anh cũng không tin đó là trùng hợp. !

“ Cô không phải cố ý? Là có ý chứ? ... Ừ?” Giọng điệu ngấm ngầm chịu đựng sự tức giận.

Trữ Đan Thuần bĩu môi, thật mất hứng, bị người đàn ông nhìn ra ... “ Anh cứ coi như là được đắp mặt nạ miễn phí đi, tôi không lấy tiền đâu!” Cô nói xong, lau chùi kem ở dưới chân. CHẠY!

Sắc mặt Nghiêm Túc tối thui lại, so với sắc mặt Bao Chứng còn muốn đen hơn. FUCK! Lần sau đừng để cho anh tìm thấy được điểm yếu của người phụ nữ xấu xí kia !

Người hầu Tiểu Nambắt đầu chuẩn bị gọi cậu chủ xuống ăn, nhưng phát hiện trên mặt của cậu chủ đầy bánh gatô. Thật sự là tức cười. Cô nhin cười :” Cậu chủ Hmmm ... ăn !” Đáng tiếc cô nhin không được, bật cười, bị người nào đó dùng ánh mắt sát nhân nhìn đến.

Tiểu Nam vừa xuống lầu vừa suy nghĩ, cậu chủ nhà mình hay dùng bơ đắp mặt nạ sao? Với cậu ấy, nhất định là như vậy. Cô bị kích động đi nói cho chị em khác. Sau đó người nói muốn câu chuyện hấp dẫn phóng đại là : cậu chủ hay dùng bơ trát lên mặt để làm đẹp da!

9. Chương 9

Chương 9 : Tức chết anh, nôn chết anh !

Trữ Đan Thuần ngẩng đầu nhìn học viện, đưa tay lên tự tát vào miệng, đúng là trường học của kẻ có tiền nha ! Đổ lại trước đây, có lẽ cô sẽ không đến đây đâu, nhưng bây giờ, tiền cũng không phải do cô trả, mà là cái tên chết tiệt VỊ, HỒN, PHU, TRÁ.

Thật là, cô – Trữ Đan Thuần nhất định khiến người đàn ông kia nuôi cũng không nổi !??

Chỉ có điều Cô vẫn sùng bái nam học trưởng trong học viện ở đây ! Mặt mũi đẹp trai, đáng đáp được, tên nghe cũng rất hay, cái tên cũng giống như một tỉnh của quốc gia – Tả Vân Nam

Vân Nam, Vân Nam, tên rất là đẹp Aizh ! Cô vỗ đầu mình, thế nào lại nghĩ đến chuyện này.

Nhưng, cô rất may mắn nha, vừa mới đến học viện được vài bước thì thấy học trưởng.

“Học trưởng. Chào, em là người mới chuyển đến trường học, Trữ Đan Thuần !”

Tả Vân Nam nhìn nữ sinh trước mắt mình có chút quê mùa, chau mày, thế nhưng lại bị nụ cười sáng lạn của cô bị ảnh hưởng. Xung quanh vùng lông mày xòe ra, lộ vẻ tươi cười : “Chào.”

Trữ Đan Thuần nghe giọng nói của học trưởng, hưng phấn không cách nào hình dung được : “Lần sau mong học trưởng chiếu cố nhiều hơn!”

Tả Vân Nam cười gật đầu, đi về phía phòng học.

Trữ Đan Thuần nhìn bóng lưng của học trưởng, cho đến khi bóng anh dần dần mất hẳn ở cầu thang mới thôi.

Đột nhiên cô nghĩ đến , bộ dạng của cô quê mùa như vậy mà đi gặp học trưởng , thật là mất mặt Nhưng học trưởng cũng không vì hình dáng này mà không để ý đến mình đó thôi !

Nghĩ vậy , cô thích thú giẫm từng bước hướng về phía lớp học mới mà đi .

Lúc tan học , Nghiêm Túc không thể không vâng lời ông nội dặn phải tới đón Trữ Đan Thuần.

Cổng trường học đông nghịt người thế này , phân biệt như thế nào hả? Cuối cùng , Nghiêm Túc liếc mắt một cái đã nhận ra Đan Thuần . Lúc này anh mới phát hiện , dáng dấp cô gái này cũng được đấy . Xem ra , diện mạo của cô này chỉ là thứ phụ , phải thừa nhận rằng : dáng người là ưu điểm duy nhất của cô.

Trữ Đan Thuần thấy chiếc ô tô màu đen cao cấp quen thuộc , khoe miệng run rẩy , cô muốn đi qua sao?

Không!

Tuyệt đối không thể đi qua . Nếu đi qua khác gì nói thẳng cho mọi người biết cô có chồng chưa cưới , sau này làm sao cô có thể yêu đương được nữa!

Nghiêm Túc thấy Đan Thuần ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt về phía này một cái , thật hận không thể trực tiếp lái xe bỏ đi ! Cô gái này , F.U.C.K !

Anh rút điện thoại ra , gọi điện cho Trữ Đan Thuần : “Cô lập tức lên xe cho tôi , nếu không thì chào cô , tôi về !”

Sau đó , anh vừa lòng thấy vẻ mặt của Trữ Đan Thuần không tình nguyện mở cửa xe , ngồi trên ghế .

“Đan Xuẩn , cô đừng có làm ra vẻ không tình nguyện , tôi tới đón cô là vinh hạnh của cô !”

Hừ , người ta là Đan Thuần nhé !

“Làm cho tên đàn độn tới đón tôi , thật là vinh hạnh mà!

Nghiêm Túc kìm nén cơn tức giận , khởi động xe , quyết định không nói thêm câu nào nữa. Bởi vì nói chuyện cùng cô gái này , đầu tiên anh muốn nôn mửa đến chết , sau đó lại bị cô làm cho tức chết đi được , đến lúc này , một mạng còn chưa đủ nha !

chú thích : Từ ” Học trưởng” ở đây dành cho người bạn học được người khác kính trọng và mến mộ .

10. Chương 10

Chương 10 : Mong muốn người mắc câu

Trữ Đan Thuần cùng Nghiêm Túc về đến nhà , phát hiện trong nhà không chỉ có ông Nghiêm , còn có hai người đàn ông đẹp trai khác nữa.Tư Đồ An cùng Cố An Dương kinh ngạc nhìn Trữ Đan Thuần đang lêu lêu theo sau Nghiêm Túc , đây là chính là vợ tương lai của Túc sao?;“Hôm nay ta gọi các cháu tới, chính là muốn giới thiệu cho các cháu biết cháu dâu xinh đẹp thông minh của ta , Đan Thuần!” Ông Nghiêm cười hớn hở kéo Trữ Đan Thuần lại , giới thiệu với hai người bọn họ .Trữ Đan Thuần cười gượng 2 tiếng, hiện tại với bộ dáng này của cô xứng đáng được nói là thông minh xinh đẹp sao? Có đánh chết cô cũng không dám thừa nhận .Tư Đồ An và Cố An Dương im lặng không nói gì , ông Nghiêm này không phải đang nói dối trắng trợn hay sao? Còn nữa , cô gái này kêu là Đan Thuần???! Nhịn không được , hai người bọn họ đồng thời nhìn về phía Nghiêm Túc với ánh mắt đồng tình nhưng lại nhận được không cảm kích của Nghiêm Túc.“Vậy Con đi lên lầu trước?” Trữ Đan Thuần cẩn thận đánh giá mọi người , cô dần biến mất ở phòng khách “Gấp cái gì , các cháu mang nó đi chọn lễ phục , ba ngày sau Nghiêm Túc mang nó đi tham gia party ở công ty .” Hình như ông Nghiêm nhìn thấu tâm tư của Trữ Đan Thuần , nói một câu đem cô đứng lại ở một chỗ.Nghiêm Túc bực mình lôi kéo một góc âu phục , người xấu xí như cô gái này , cho dù có mặc quần áo đẹp trên người cũng chỉ lãng phí . Dáng người cô ta vòng một, vòng hai, nói chung là tất cả đều bằng phẳng ... Nếu có mặc lễ phục cũng rất dễ dọa người .Trữ Đan Thuần nghe thấy lời nói của ông Nghiêm , tay không tự giác sờ vào cặp kiềng , nếu như vậy cô sẽ bị bại lộ mất? ! Cô đem ánh mắt quét về phía ông Nghiêm , lại phát hiện ông đang cười .F.u.c.k !Cô thật sự thua trong tay con người nham hiểm này ;“Ông nội , con có bạn gái đi cùng rồi !” Nghiêm Túc cự tuyệt , anh sẽ không mang cô gái này đi làm mất mặt mình đâu !Tư Đồ An cùng Cố An Dương ngồi trên ghế sofa nhàn nhã uống trà , nhìn màn kịch hay có

1-0-2 này .“Đúng ạ , đúng ạ , làm người phải thành thật ! Người ta đã có bạn gái , ông nội cũng đừng làm khó cháu , có được không?” Trữ Đan Thuần nói xen vào .Cố An Dương cùng Tư Đồ An cười khà khà , cô gái xấu xí này quả nhiên rất đơn giản , ngay cả Túc sợ cô ấy làm mất thể diện mà cô ấy cũng không hiểu .Ông Nghiêm cố ý kéo dài âm điệu : “A ? Nói như vậy , cháu cũng không muốn đi với Nghiêm Túc?” “Vâng , đúng vậy , đúng vậy !” Trữ Đan Thuần thốt ra . F.u.c.k !Cô gái này tưởng mình là ai mà khi anh nói vậy cũng không muốn đi?!Chết tiệt ! Nghiêm Túc khó chịu : “Cô nghe đây , tôi muốn cô đi !”Trữ Đan Thuần khóc không ra nước mắt nhìn anh ta , người này thay đổi ý kiến quá nhanh . Vốn nghĩ rằng bọn họ có điểm thống nhất nhưng không nghĩ tới anh ta lại phản bội nhanh như vậy !!!Tư Đồ An và Cố An Dương thấy rõ rệt trong mắt ông Nghiêm có tinh quang . Hóa ra là lão hồ ly dùng kế , nhìn xem , không phải có người nào đó bị trúng kế rồi hay sao?

11. Chương 11

Chương 11 : Trong tiệm thời trang

Trữ Đan Thuần đi theo bọn họ đến tiệm thời trang , còn bất ngờ nhìn thấy ánh mắt khinh thường của người bán hàng .Khinh bỉ đi , khinh bỉ đi !Cô là một cô gái xinh đẹp , thông minh , trẻ tuổi cho nên ...shedonotcare (she do not care : cô ấy không quan tâm) “Để cho tên đàn độn siêu tự kỷ này chọn quần áo , thật đúng là thụ sủng nhược kinh ...” Cô nhỏ giọng thì thầm . • Thụ sủng nhược kinh : được sủng ái mà lo sợ .“Cô nói cái gì ?!” Ánh mắt giết người của Nghiêm Túc chiếu vào cô. “Có muốn tôi lặp lại lần nữa không?” “Nói !” “Anh ... quyết định ?” “Đừng có dài dòng , tôi bảo cô nói!”Trữ Đan Thuần nhắm mắt , lớn tiếng , tại anh ta bắt nói nhé : “Để cho tên đàn độn siêu tự kỷ này chọn quần áo ...” Một bàn tay to bịt miệng cô lại .Toàn bộ ánh mắt của khách trong tiệm đều tập trung nhìn đến , Trữ Đan Thuần làm bộ đáng vô tội , Nghiêm Túc tức giận hận không thể vắn gậy cổ cô ngay lập tức !Ánh mắt anh nhìn lại cổ của Đan Thuần , làn da trắng nõn , lại còn rất nhỏ ?!Cố An Dương ha ha cười , nói với Tư Đồ An : “Hóa ra Túc là tên đàn độn ...”Nghiêm Túc nghe thấy Cố An Dương nói liền chuyển hướng nhìn , cũng không nghĩ tới cổ của Đan Thuần lại trắng như vậy , một ánh mắt giết người hướng về phía Cố An Dương mà chiếu tới . Trữ Đan Thuần nhân cơ hội này tùy tiện chọn bữa lấy một bộ lễ phục chạy tới phòng thay đồ . Lúc này không chạy còn đợi tới khi nào ?Khi cô mặc bộ lễ phục này vào lại hồi hận . Cái bộ lễ phục này rất đẹp , cũng thật vừa với dáng người của cô , nhưng Với bộ dạng này thì cô làm sao ra ngoài gặp người được . (ở đây , ý của Đan Thuần là khi mặc lễ phục vào , cô lột bỏ bộ quần áo quê mùa kia ra , trở lại thành cô gái xinh đẹp , duyên dáng)Một nhân viên bán hàng đi vào , không khỏi kinh ngạc nói : “Tiểu thư , cô mặc lễ phục này rất đẹp !” Nói xong còn nhìn lại dáng người của mình , aish, người so với người mặc cỡ muốn chết“Đi ra ngoài không cho phép nói linh tinh , nghe không?” Trữ Đan Thuần tháo kính xuống , một đôi mắt đẹp trừng trừng nhìn vào người bán hàng.“Vâng” Người bán hàng gật đầu . Một thiên kim tiểu thư , cô không nên trên vào không hóa vào người.Trữ Đan Thuần thay đổi lễ phục , mặc lại bộ quần áo quê mùa của mình vào , đi ra khỏi phòng thay quần áo . Thật sự cô phải đi cùng cái tên đàn độn kia tham gia bữa tiệc sao? ...“Lấy bộ này , gói vào đi.” Cô đưa quần áo cho người bán hàng , lại chuyển hướng nhìn Nghiêm Túc : “Chọn quần áo xong rồi.”“Hừ , với mặt thẩm mỹ của cô , không biết lấy bộ quần áo gì ?”Nghiêm Túc khinh thường nhìn góitô kia : “Chẳng lẽ không muốn mặc cho vị hôn phu của cô nhìn sao? Hay là sợ mất mặt trước mọi người ...”Trữ Đan Thuần không thèm để ý tới anh ta , lập tức đi ra khỏi tiệm .Nghiêm Túc hừ thầm một tiếng , nhận lấy gói bọc to , cũng đi ra khỏi cửa . Lại phát hiện cô gái kia dừng lại , đang thấy cô dùng một âm thanh ngọt ngào nói chuyện .“Nam học trưởng , tình cờ thật đấy , không nghĩ tới ở đây mà cũng gặp được anh!Nghiêm Túc khó chịu nhìn cô dùng vẻ mặt cười đến xán lạn với cái tên học trưởng gì kia . Thật là , bộ dạng của cô ta như thế kia mà còn dám chạy tới trước mặt người ta ? Còn không sợ người ta coi cô như bao rác đem cô một cước đá văng ra sao?

12. Chương 12

Chương 12 : Vừa hôn liền ăn một đệp

Tả Văn Nam còn không có lên tiếng , cậu bé bên cạnh anh đã kinh ngạc kêu lên : “Chị Đan Thuần ? Chị là Đan Thuần !”Trữ Đan Thuần chết lặng , bất ngờ có người nhận ra mình ?! “Cậu là ...?”Tả Khâu Minh bắt

đắc dĩ nhìn cô : “Đan Thuần , mấy hôm trước em vừa tỏ tình với chị ...” Tất cả mọi người giật mình nhìn Trữ Đan Thuần , bộ dáng này của cô cũng có đàn em tỏ tình sao ! Thật đúng là không cho người khác con đường sống mà.!!!!!! Trữ Đan Thuần không chú ý sự kinh ngạc của mọi người xung quanh , mà mờ lắc đầu : “Mấy ngày trước là người nào ?” Ầm !!! Một đám người hóa đá . Có làm hay không , chẳng lẽ số người ngổ lời yêu với cô không chỉ có một ? ‘Đan Thuần , sao mấy hôm nay chị không đến trường học , nhiều người đang hỏi thăm về chị đây !’ Trữ Đan Thuần cười gượng hai tiếng , đột nhiên phát hiện tất cả mọi người đang kinh ngạc nhìn cô , bỗng nhiên phản ứng : “Cậu làm người rồi , tôi không phải Trữ Đan Thuần .” Nghiêm Túc không nói gì nhìn cô , thế chẳng phải là giấu đầu hở đuôi sao , người ta cũng chưa có nói họ của cô , tự nhiên cô lại thừa nhận trước. Tả Khâu Minh buồn cười nhìn Trữ Đan Thuần : “Đan Thuần , trông chị lúc này rất đáng yêu !” Trữ Đan Thuần hồn nhiên muốn mắng bản thân mình ngu xuẩn : “Hi , đùa một chút ...” “Đan Thuần , ngày đó chị không cho em câu trả lời thuyết phục !” Chắc là có ông anh họ làm chỗ dựa , Đan Thuần trước mặt người con trai khác tự tạo áp lực cho mình , Tả Khâu Minh càng nóng lòng muốn biết đáp án của cô “Chị nói rồi , chị đồng ý làm bạn với em .” Trữ Đan Thuần giả bộ hồ đồ : “ Xin lỗi , cậu có thể không tỏ tình với vị hôn thê của tôi trước mặt tôi không?” Nghiêm Túc khó chịu , người này không thấy anh ở trước mặt sao ? ‘Anh già hơn Đan Thuần nhiều ... trâu già gặm cỏ non?’ Tả Khâu Minh nói thầm . Cái gì ? F.u.c.k ! ‘Cô ấy là đàn chị của cậu , cậu là trâu non gặm cỏ già !’ Nghiêm Túc cười nhạo , nói . Trữ Đan Thuần mất hứng , một hồi nói cô là cỏ non , một hồi nói cô là cỏ già Nhưng cô là con người ! Bọn họ làm trâu cũng không đáng được gặm cỏ là cô ‘Với tư cách là vị hôn phu , tôi có quyền lợi theo đuổi Đan Thuần ! Ai dám quản !’ (Ảnh: Anh NT ghen rồi kia* vồ tay*) Nghiêm Túc không để ý tới tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia , bèn kéo Đan Thuần lại , hôn lên môi của cô . Ở trước mặt mọi người trình diễn nụ hôn cuồng nhiệt . Tư Đồ An và Cố An Dương lạ lùng nhìn , đồng thời than tiếc , có người nào đó bắt đầu động tâm rồi Trữ Đan Thuần giật mình , đây là nụ hôn đầu tiên của cô . Qua một hồi lâu Nghiêm Túc mới rời khỏi môi của Đan Thuần , không ngờ , môi cô thật ngọt , ngọt như mật vậy ... “Anh ... Anh .. quá đáng !” Trữ Đan Thuần lấy lại tinh thần , hung hăng đập Nghiêm Túc một phát . Nghiêm Túc còn tưởng rằng cô ấy sẽ cho mình cái tát , không nghĩ tới lại đập chân mình ... Người phụ nữ này thật đúng là không giống người thường . “Không phải chỉ là một cái hôn thôi đâu , dù sao cô cũng sẽ gả cho tôi.” “Cút ! Ai muốn gả cho anh !” Trữ Đan Thuần khinh thường nhìn anh một cái , đáng tiếc không có người nhìn thấy .

13. Chương 13

Chương 13 : Cô gái mạnh mẽ.

Trữ Đan Thuần nổi giận đùng đùng nhìn Nghiêm Túc : “Anh nghĩ rằng tôi muốn gả cho anh sao , đừng quá tự cho mình là đúng , cho rằng phụ nữ không có anh thì không lấy được chồng , nói cho anh biết , Trữ Đan Thuần tôi không hiếm lạ ! Anh đừng tưởng đẹp trai là giỏi , có tiền là giỏi !” Nói xong , ngón tay chỉ vào Tả Khâu Minh , “Em , đồng ý cưới chị sao?” Tả Khâu Minh hưng phấn quả thực muốn nhảy cao ba thước : “Đan Thuần, chị nói thật sao?! Trữ Đan Thuần nhún nhún vai : “Giả .” “A ..” Cố An Dương xoay người lại . “Phụt ...” Tư Đồ An phun nước miếng . “Híc” Tả Khâu Minh thương tâm . “...” Tả Văn Nam hết chỗ nói . Nghiêm Túc nhìn phụ nữ xấu này , chết tiệt , cô có cái gì tốt , tính tình còn như vậy , xem ra mấy người hôm trước đúng là ‘giả trụ ăn cạp’ (đóng vai lợn ăn thịt hổ) ! Đồ xấu xí này , f.u.c.k ! “Cô nghĩ rằng tôi muốn kết hôn với cô à , nhìn bộ dạng cô kia , trên đường tùy tiện đi tìm một bà già còn hơn cô nhiều !” “Ai cho anh lấy tôi , anh nhàn rồi không có việc gì làm sao? Anh yêu bà nào thì đi mà cưới , một đôi chó con lấy nhau . Ấy dà , anh mau cưới đi , để tôi còn tự do!” Trữ Đan Thuần bắt đầu nghiêm trang cầu nguyện , hai tay tạo thành chữ thập , miệng lẩm bẩm . Nghiêm Túc một phen đen mặt nhìn xung quanh , f.u.c.k ! Bọn họ đều liếc chế giễu ??? Không có cửa đâu ! Lôi kéo Trữ Đan Thuần đi về phía ngoài cửa . Bọn họ muốn tiếp tục xem ? Kiếp sau nhé !!! Tư Đồ An ngáp một cái : “Tan kịch ... tan kịch ... Mọi người đi đi.” Cố An Dương vỗ bả vai Tả Khâu Minh , vẻ mặt cười xấu xa : “ Tiểu tử , anh ủng hộ cậu , cố gắng theo đuổi người mình yêu nha !” Anh rất muốn nhìn bộ dáng Nghiêm Túc bị cấm sừng . Ha ha , tên kia nhất định sẽ phát cuồng. (Ảnh: lúc đó em sẽ bắt tay cầu nguyện cho anh* giờ tay hình chữ thập*) Tả Khâu Minh được Cố An Dương vỗ vù , lại tràn ngập niềm tin . Tả Văn Nam nghi hoặc nhìn thẳng em họ , người này đầu óc chắc có vấn đề , nếu không làm sao lại có thể thích một cô gái xấu xí ? Thôi thôi , anh cũng không muốn tham gia vào . Tuổi trẻ lâm vào lưới tình , chắc chắn “Này , anh muốn giết người diệt khẩu sao?” Trữ Đan Thuần vật lộn nửa ngày , lại vẫn không thể thoát khỏi bàn tay to đang nắm chặt kia . Nghiêm Túc trừng mắt nhìn

cô liếc mắt một cái : “Tôi hận không thể bóp cổ cô!” Ba bốn lần làm cho anh thật sự rất mất mặt .Trữ Đan Thuần biết anh ta sẽ không làm , còn khích逗 : “ Bóp chết đi , nhớ là phải mua cho tôi quan tài như thủy tinh . Ngoài ra , hàng tháng phải đốt tiền cho tôi , nhớ không được thiếu hoa .”Nghiêm Túc không nói gì ... Cô nghĩ cô là nàng bạch tuyết trong truyện cổ tích sao? Còn có quan tài thủy tinh Hơn nữa , anh dựa vào cái gì mà hàng tháng đều phải đốt tiền cho cô , cô cũng không phải là vợ anh . À , chỉ là vị hôn thê ...Còn lâu ! Tưởng mình là ai ! Nghiêm Túc mãnh liệt phản ứng lại : “Tôi muốn cùng cô làm ba điều quy ước.”

14. Chương 14

Chương 14 : Tên đàn độn , não C

Trữ Đan Thuần khinh thường bĩu môi : “Ba điều quy ước ? Anh xác định yêu cầu của anh chỉ có 3 quy ước thôi sao?”Cô gái chết tiệt này ! Nghiêm Túc nhìn ra vẻ khinh thường của cô , giọng điệu cũng lạnh nhạt vài phần : “Không cần cô quản , không muốn chết thì câm miệng ngay cho tôi!”“Anh cho anh là ai ? Tử thần chắc ? Còn bắt tôi câm miệng? Yêu cầu của anh , tôi không đồng ý , chắc là có 3 điều quy ước không công bằng . Có phải anh muốn tôi không để ý đến tình nhân của anh? Ngoài ra , trước mặt ông nội thì sắm vai người yêu ? ...” Trữ Đan Thuần tươi cười sáng lạn tràn ngập trào phúng , cô sẽ không chấp nhận quy ước nhân quyền nhục nhã đó , với lại tất cả điều đó đều không có lợi cho cô . Nghiêm Túc á khẩu không trả lời được , quả thật anh có nghĩ như thế..... nhưng không nghĩ rằng lại bị đồ xấu xí “ Đan Xuẩn” đoán ra được .“Như vậy đi , tôi chỉ có một yêu cầu , đối với cả hai đều có lợi.”Trữ Đan Thuần tách ngón tay : “Trong lòng anh chắc là có người trong lòng , tôi sẽ giúp anh làm trung gian , sau đó các người mau kết hôn, tôi cũng được tự do.”Nghiêm Túc bất mãn mặt nhăn nhó , cô gái xấu xí này không thêm để ý đến mình ? Về phần người trong lòng Lại không có ... chỉ có điều ...“Tôi có thâm yêu một cô gái , đáng tiếc không biết cô ấy là ai ...”Nghiêm Túc có chút ngưng ngừng nói .Làm ơn..... Trữ Đan Thuần xem thường một cái : “Anh không biết cô ấy là ai? Đúng là đàn độn ...”Nghiêm Túc trừng mắt nhìn cô , liếc mắt một cái : “Lại mắng tôi là đàn độn , tôi không thể không cười cô” F.u.c.k ! Thật sự là uy hiếp trắng trợn đấy ... “Tên não C, muốn kết hôn với tôi thì cứ việc nói thẳng , còn nói điều làm gì !” Trữ Đan Thuần nói . “Ồ , là cô muốn gả cho tôi nhé , không đã nói hai chữ không thể kia mà!Trữ Đan Thuần làm bộ đáng mê man : “Tôi gọi anh sao? Đừng tự mình đa tình , ok?”Đồ xấu xí này , anh nghe không hiểu não C là cái gì??? “Tôi tự đi tìm người , không cần cô hỗ trợ .”“Thế nhé , Nghiêm Túc tiên sinh , chúc anh gặp may mắn!” Trữ Đan Thuần nhún nhún vai , kỳ thật cô cũng không muốn gặp mấy chuyện phiền toái này .Mấy ngày nay cô không đi tìm Vũ Tình , cậu ấy nhất định sẽ mắng cô .Vũ Tình thân yêu , tớ đến tìm cậu đây !Bởi vì Nghiêm Túc có người trong lòng nên Trữ Đan Thuần hết sức phấn khởi . Ôh my god ơi , con thật là vĩ đại , vì muốn tác thành một đôi tình nhân , ngay cả chồng già con cũng không cần !!!!Nghiêm Túc nhìn bóng dáng Trữ Đan Thuần phấn khởi rời đi , âm thầm khó chịu , anh chưa từng gặp qua cô người phụ nữ nào rời xa anh mà vui như thế ! Đúng là Chết tiệt ! Vì sao anh lại cảm thấy hương vị bóng dáng của cô ấy rất quyến rũ ?!-

15. Chương 15

Chương 15 : Tự mình chuốc lấy đau khổ

Đêm đã khuya , trăng lên cao .

Nghiêm Túc ngồi yên trên ghế sofa , một bên lưng dựa nhìn chăm chăm vào cửa chính.

Đồ xấu xí kia không thêm trở về ! Chết tiệt ! sao mình lại bực bội thế này !

Thật không biết kiếp trước mình có đắc tội gì cô ta không nữa ...

Trữ Đan Thuần người đầy mùi rượu nồng nặc , hương vị nồng quá ... Đều tại Vũ Tình kia , trang điểm quyến rũ làm cho một đám người đến kính rượu , hại mình uống nhiều , bị những người đó thiếu chút nữa cười đùa .

Cô đi tới cửa , chần chờ một chút , chắc mọi người đã ngủ hết ? Bây giờ là 2 giờ sáng rồi ...

Cô kiểng mũi chân , cẩn thận mở cửa , cởi giày , bước nhẹ trên nền đá cẩm thạch

Nhẹ nhàng , từng bước , hai bước , ba bước ... Ấy dà ! Còn gần mười bước nữa là đến phòng mình !

~“Cô đi cẩn thận thôi!”

“Đương nhiên , tất cả mọi người đã ngủ rồi...” Trữ Đan Thuần thuận miệng trả lời , đột nhiên ngăn cả người , này Ai đang nói chuyện vậy ?!

Một bóng đen nhích lại gần , khí thế bức người .

Trữ Đan Thuần không khỏi run rẩy một chút , không phải là quỷ trog truyền thuyết chứ ? ... “Đừng Đừng tới đây ! Nói cho mày biết , tao mang đai đen Nhu đạo đấy!”

Nghiêm Túc xem thường , lừa ai đấy , người bình thường sợ hãi đều nói vậy . Nhưng

“Nằm úp xuống !”

Anh bị Trữ Đan Thuần ngáng chân ngã xuống .

f.u.c.k !

Không nghĩ tới cô ta lại biết nhu đạo thật !

“Mày là kẻ trộm đúng không? Nói cho mà biết , mày gặp phải Trữ đại tỷ rồi . Mạng mày tốt thì mới thoát khỏi tay tao?” Trữ Đan Thuần dương dương tự đắc tay cầm thắt lưng , làm bộ đáng đại tỷ nói .

“Cô xấu xí , đây là nhà của tôi !” Nghiêm Túc bò lên trên , hung dữ nhìn chằm chằm trước mắt người đầy mùi rượu kia .

Trữ Đan Thuần giật mình , chẳng lẽ là Nghiêm Túc ?! Ô .

“Phải , biết uống rượu cơ.” Nghiêm Túc vừa ý nhìn bộ dáng vừa rồi của cô rất sợ hãi , thấy lòng thật thỏa mãn .

Ánh trăng hắt ánh sáng chiếu vào mặt Trữ Đan Thuần , thế này mới thấy rõ được hình dáng người đàn ông trước mặt . Ở dưới ánh trăng , khuôn mặt hần cương nghị đường cong lờ mờ , mặt đẹp nhìn chằm chằm cô .

Công nhận tên này không tệ !

“Chà chà , đêm đã khuya , ngủ ngon nhé.” Cô bỏ lại những lời này , đi thẳng vào phòng mình .

Nghiêm Túc đau đầu nhìn bóng dáng người kia bỏ mình lại mà đi , tốc độ này , rõ ràng là không say , chẳng lẽ tửu lượng của cô ta rất cao? ...

Àiz Ngồi đợi cả buổi , kết cục mình lại bị cô xấu xí kia quăng ngã xuống đất .

Anh sờ sờ mông MD , lần sau anh đi ngủ sớm , không thêm đợi nữa , đúng là tự mình chuốc lấy cực khổ !

16. Chương 16

Chương 16 : Quân đoàn thiếu niên .

Nghiêm Túc ngồi trong văn phòng đang xem một phần trong bản hợp đồng, nhưng anh lại ngủ gật , đầu gật bên này , gật bên kia ... rốt cuộc “cạch” một tiếng ở trên bàn .

Anh cau mày , xoa cái trán đau . Tối hôm qua bị cô ta đá một cước , thật sự là tàn nhẫn , cho tới bây giờ cái thắt lưng vẫn còn đau! (HNN:ây ây cái này mờ ám à nha*liếc nhìn sữ phụ*) Đau thì không nói làm gì , còn lại bản thân không nghỉ ngơi tốt , sáng nay gấp gáp vừa uống cà phê vừa chạy vài toilet mà vẫn chưa hết buồn ngủ.

Cô ta đúng là khắc tinh ! Đụng tới là không có chuyện tốt .

“Lão đại ... có người tìm ...” Thư ký Dương mở cửa , thấy bộ dáng anh nghiêng rãng nghiêng lợi , khẽ run . Chắc , lần đầu tiên thấy Nghiêmlão đại tức như vậy.

Nghiêm Túc nghe tiếng , lập tức bỏ dáng điệu cũ : “A , người nào ? Chuyện gì?”

Thư ký Dương một bên âm thầm than tiên sinh biến đổi sắc mặt thật nhanh , một bên trả lời : “Học sinh, tìm ngài ...” liếm môi , nhỏ giọng nói: “ Tính sổ ...”

Anh không rõ , lão đại cùng đám học sinh kia có thù hận khi nào ?

Căn bản Nghiêm Túc không nghe về sau anh nói , còn tưởng rằng đến nhận lời mời . Bởi vì bình thường sinh viên vừa tốt nghiệp cũng hay đến xin làm thực tập sinh. Anh buông hợp đồng ra , dù sao cũng không có tâm trạng xem , đi gặp mấy học sinh này để thả lỏng vậy !

“Dẫn đường.” Ra lệnh một tiếng , thư ký Dương một bên cầu nguyện cho lão đại, một bên ở phía trước dẫn đường , một bên bội phục . Thật không hổ là lão đại , dũng cảm đối mặt với đám khiêu khích !

“Anh ta , ngày hôm qua dám bắt nạt chị Đan Thuần !” Tả Khâu minh thấy Nghiêm Túc đi ra , vội hướng đoàn người hô .

Một mình cậu không đấu lại được người này , nhưng cậu có thể kêu một đám người đến !

Nghiêm Túc dựng lông mày , nhìn đoàn người thiếu niên trước mặt , nhất là thiếu niên đi đầu kia . “Tôi mặc kệ anh là ai , dù sao không cho phép anh bắt nạt Đan Thuần.”

“Đan Thuần là đàn chị của chúng tôi , muốn bắt nạt chị ấy , chúng tôi không buông tha anh!”

“Đan Thuần là nữ thần của tôi , anh tuyệt đối tuyệt đối không được bắt nạt cô ấy!”

“Chúng tôi là hộ vệ trung thành nhất , anh bắt nạt cô ấy chính là bắt nạt mọi người chúng tôi !”

.....

Trước mặt Nghiêm Túc là một mảng đen , anh nhìn không ra cô gái ngu ngốc kia lại tốt như thế nào mà còn có nhiều “cây si” bảo vệ thế ?

Trầm mặc lúc lâu , anh quyết định giả bộ : “Tôi không bắt nạt cô ta, cô ta bắt nạt tôi .”

Ồ.

Toàn trường im lặng .

“Các cậu xem ...” trong lòng anh đắc ý , chỉ vào cái trán sưng đỏ của mình : “ Cô ta đánh tôi.”

Đoàn người bán tín bán nghi

“Hơn nữa , mắt tôi còn có một vòng đen , đúng không ?” Kia rõ ràng là kết quả một đêm không ngủ .

Đoàn người tin giống như không tin .

“Cô ta còn đập tôi một cước.” Chuyện này tuyệt đối là thật !

Đoàn người không lên tiếng , bọn họ cũng biết , Đan Thuần mà tức giận thì sẽ đánh người .

Nghiêm Túc mừng thầm , xem ra gừng vẫn là cay . Đáng tiếc !

“Vì sao Đan Thuần không đánh tôi Híc ... Tôi thật hâm mộ anh ...”

.....

Nghiêm Túc hết chỗ nói , cô gái xấu xí như thế mà có người hoa ghen ? Còn hâm mộ ?...

Chỉ cần một quyền thôi rõ ràng thật sự toi tã lắm rồi!

17. Chương 17

Chương 17 : Kỳ lạ , rất kỳ lạ

Nghiêm Túc về nhà , phát hiện ông Nghiêm cười đến đáng sợ .

“ Ông nội ông có chuyện gì vui thế?”

Ông Nghiêm cười nói : “ Nghe nói hôm nay có người đến náo loạn công ty ... Còn giống như là người bảo vệ trung thành của cháu dâu ?” Tiểu Túc à , tình địch của con không ít đấy!”

Mặt Nghiêm Túc không chút thay đổi , hừ lạnh một tiếng : “ Tình địch ? Con không có tình địch .”

“ Cũng đúng , so với bọn họ , cháu đích tôn của ta thông minh hơn , đương nhiên con không thèm để ý tới bọn họ . Cháu trai ngoan , rất tự tin ! Tranh thủ đoạt lấy Tiểu Đan Thuần đi , sau đó sớm sinh ra bé cưng cho ta bế.”

Anh đối với người xấu xí kia một chút hứng thú cũng không có .

“ Cháu trai à , không phải ta đã nói với con là , nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài , hưởng hồ , cháu chưa nhìn kỹ Đan Thuần ...” Ông Nghiêm ngầm gợi ý , đáng tiếc Nghiêm Túc không chịu hiểu !

“ Con đã về!” Trữ Đan Thuần đẩy cửa đi vào , thấy Nghiêm Túc cùng Ông Nghiêm ngồi ở ghế , ánh mắt nghịch ngợm chớp chớp , nẩy ra ý hay .

Cô yên phận đi đến trước mặt Nghiêm Túc : “ Thiếu gia , tôi về muộn ...”

Nghiêm Túc ngăn ra , cô ta uống nhầm thuốc gì à?

Ông Nghiêm hung hăng trừng mắt Nghiêm Túc : “ Nó là vợ cháu , cháu bắt nạt nó làm gì ! Còn bảo nó gọi cháu là thiếu gia?”

Nghiêm Túc hiểu được cái này , cô ta muốn hăm hại anh !

Shit !

Trữ Đan Thuần đạt được mục đích , vui hơn hử nhìn người nào đó giận mà bộ dáng không thể giậm : “ Đến giờ ăn cơm , con đi giúp vú Lâm một tay .”

Nếu cô không chạy nhanh , sớm muộn bị người nào đó dùng ánh mắt giết chết !

Trên bàn cơm , ông Nghiêm ngồi ở giữa , hai người ngồi mặt đối mặt với nhau . Trữ Đan Thuần ăn mấy miếng cơm , liền rũ tóc xuống chán vài cái , bởi vì muốn chán tầm mắt kia ...

Vú Lâm tiếp thu ánh mắt ý bảo của ông Nghiêm , cầm khăn mặt ẩm ướt đi đến trước mặt Đan Thuần : “ Tiểu Thuần , con xem , đồ ăn dính ở trên miệng .” Nói xong , còn ‘ Hảo tâm’ lau chùi cho cô .

Trữ Đan Thuần đang cố gắng ăn hết món tôm chiên , cho nên á khẩu .

Nghiêm Túc lại ngây ngẩn cả người , anh ... anh ... quả thực không thể tin được , cô ta

So với phẫu thuật thẩm mỹ còn nhanh hơn

Trữ Đan Thuần cảm giác được có ánh mắt dừng lại trên người mình , ngẩng đầu lại phát hiện Nghiêm Túc mở lớn miệng , trêu ghẹo nói : “ Anh muốn ăn ruồi bọ à?”

“ Hả? ...” Nghiêm Túc không rõ , trong nhà làm sao có ruồi bọ được , hưởng chi anh làm sao có thể ăn , lưỡi anh cũng đâu có dài như lưỡi ếch !

“ Miệng anh mở lớn như vậy , tôi nghĩ anh muốn ăn ruồi bọ.”

Nghiêm Túc hung hăng trừng mắt cô , lại phát hiện làn da chỗ bị lau thật trắng .

Kỳ lạ , thật kỳ lạ .(HNN:da chị vốn trắng mà)

18. Chương 18

Chương 18 : Một đêm thăm dò ‘Hằng Nga’

Nửa đêm, bầu trời đầy sao, Nghiêm Túc không thể nào ngủ được.

Anh đùa nghịch cái hộp nhỏ mà ông nội anh cho, bên trong có cái gì đó rất lạ, nhưng điều kì lạ hơn là sau khi cô ta được lau mặt.

Đột nhiên, anh nhớ tới ông nội có nói với anh một câu: “Hằng Nga rất đẹp đúng không, nhưng chỉ vào buổi tối mới có thể xem được.”

Những lời này có ý gì? Anh nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Nhưng mặt trăng đâu? Trong lúc vô ý, nắp hộp bị anh mở ra, bên trong là một cái chìa khóa .

Trong giây lát, anh hiểu được! Chìa khóa này để mở cửa phòng cô ta.

Anh cầm lấy chìa khóa, thừa dịp ánh trăng chiếu hắt vào, lén lút tới phòng cô xấu xí.

Dùng chìa khóa nhẹ nhàng mở cửa, anh thật cẩn thận. Đúng là ... ở trong nhà mình lại còn phải lén lút như đi ăn trộm !

Nhưng...

Trời ạ! Anh nhìn thấy gì đây?!

Một mỹ nhân đang ngủ .

Da thịt trắng nõn, lông mi phía dưới lộ ra làn da mịn màng, khuôn mặt tinh xảo, môi hồng nhạt, làn da dưới ánh trăng làm rung động lòng người. Càng làm cho anh kinh ngạc hơn nữa là... cô... cô chính là giai nhân khiến anh nhớ mãi không quên !

Khó trách ông nội nói, Hằng Nga chỉ có thể xem buổi tối .

Anh sờ sờ mặt Đan Thuần , ánh mắt dịu dàng .

Trữ Đan Thuần cong miệng lên, ánh mắt cũng không động đậy, đẩy tay anh ra, nhẹ giọng nói: “Vũ Tình, con nhỏ này, lại sờ mặt của tớ, cẩn thận tớ đập cậu một trận nha .”

Nghiêm Túc giật mình trốn dưới gầm giường, trong lòng cuống quýt đầu còn đụng phải chân tường. Thoáng nghe giọng làm nũng của cô, anh lập tức có loại cảm giác muốn ôm cô vào trong lồng ngực .

Trời ạ, anh yêu cô thật rồi !

Bây giờ anh đã hiểu được nguyên nhân gì khiến cô có được sức hấp dẫn làm cho nhiều người yêu mến như vậy. Nhưng , vì sao lại tự trang điểm cho mình như thế ?

Lần đầu anh phiền muộn không phải vì công việc, mà là vì phụ nữ. Từ trước tới nay anh đều rất tự tin. Đối mặt với lần này, đây là lần đầu tiên anh mở mắt, phải như thế nào mới chiếm được trái tim giai nhân đây? Điều đáng hận là anh có rất nhiều tình địch!

Very very much !

Anh lại men theo giường đi ra, nhìn Đan Thuần đang ngủ ngon, lưu luyến không muốn rời .

Sáng sớm tinh mơ hôm sau, Nghiêm Túc mang bộ mặt gấu mèo đi tới nhà ăn. (chàng ta không ngủ được nên mất tâm thần)

Ông Nghiêm cười gian trá: “Cả đêm thức trắng làm gì thế?”

Trữ Đan Thuần ngẩng đầu liếc nhìn Nghiêm Túc một cái .

Nghiêm Túc dụi mắt: “Đêm qua xem Hằng Nga, trái tim đã bị đánh cắp.”

Trữ Đan Thuần mở to hai mắt giống như đang nhìn người ngoài hành tinh, anh ta nói gì thế? Làm gì có Hằng Nga? Trái tim đánh cắp là sao?

Không hiểu ...

Chẳng hiểu gì cả

Tâm tư đàn ông thật khó đoán !

19. Chương 19

Chương 19: Ông nội nói

Trữ Đan Thuần ngồi trên ghế sofa lưỡi biêng ăn bánh khoai. Ô? Hình như có chút không bình thường thì phải?

Cô nhanh chóng ngẩng đầu, thấy Nghiêm Túc đang bắt chéo chân xem báo, phòng khách cũng không có những người khác. Nhưng mà... sao cô cảm thấy có ánh mắt nào đó cứ nhăm vào trên người cô?... Nhìn cả buổi, cuối cùng vẫn là cúi đầu xuống, vừa ăn bánh khoai vừa xem truyện tranh .

Trong nháy mắt thấy Đan Thuần cúi đầu xuống, Nghiêm Túc nhẹ nhàng dời tờ báo, tầm mắt dừng ở trên người Trữ Đan Thuần .

Ôi ... Nhìn kia , cô ấy ăn bánh khoai thật đáng yêu.

A.... Cái miệng nhỏ kia chu lên, không nhịn được muốn hôn.

Ồ.... Miệng cô ấy mỉm cười thật mê người .

Ách... Quả thật cô quá là đáng yêu .

Trữ Đan Thuần ngừng động tác, đầu hơi nâng nâng, ánh mắt quét chung quanh .

Lạ thật, rõ ràng có người đang nhìn cô! Nhưng sao.... Người đâu? Không phải là tên đàn độn kia chứ?

Cô liếc, lườm Nghiêm Túc, tên đàn ông kia vẫn đang xem báo... Cô mặc kệ, xem truyện tranh vẫn quan trọng hơn !

Thật ra, nếu cô nhìn kỹ, sẽ phát hiện Nghiêm Túc cầm ngược tờ báo.

Nghiêm Túc thấy cô không chú ý, vụng trộm thở phào một hơi, vừa rồi thiếu chút nữa anh đã bị bại lộ!

Phòng khách, im lặng, im lặng đến đáng ngờ .

Nghiêm Túc ho hai tiếng: “Đan Thuần, đừng quên ngày mai có bữa tiệc.” Chắc là ngày mai được ngắm giai nhân từ đầu đến chân đây, trong lòng không khỏi chờ mong.

Trữ Đan Thuần nghe thấy Nghiêm Túc gọi mình, không khỏi run lên một cái, tên này đâu có dịu dàng như thế? Hay là chồn đến chúc tết gà, tâm trạng bất an quá ? “Không sợ... tôi khiến anh mất mặt à?”

Nhìn vẻ mặt phòng bị của giai nhân, Nghiêm Túc bắt đắc dĩ: “Làm người phải giữ chữ tín, tôi đồng ý với ông nội nhất định phải mang cô đi.”

Những lời này sao lại quen tai thế? Trữ Đan Thuần suy nghĩ hơn nửa ngày mới phát hiện chính mình từng nói qua... Chỉ có điều, cô thật sự phải tham dự cái bữa tiệc kia sao?

Nhìn ra giai nhân do dự, Nghiêm Túc bắt đầu vận dụng mưu kế nhỏ: “Ông nội nói nhất định cô phải đến, muốn nhìn thấy cô phải xinh đẹp nhất, đồ xấu xí, cô mà cũng xinh đẹp được sao?”

Trữ Đan Thuần nhìn anh ta đang khinh thường mình, miệng cong lên: “Xinh đẹp hay không không cần anh lo! Dù sao tôi cũng không đẹp .”

“Ông nội còn nói, nếu cô nhìn không được, ông sẽ nói cho tôi biết một bí mật. Kỳ thật, tôi rất muốn biết là bí mật gì” Nghiêm Túc nhìn cô .

Trữ Đan Thuần đột nhiên cảm thấy có chút khóc không ra nước mắt, bất luận như thế nào, cô vẫn bị bại lộ, không bằng tự mình nắm quyền chủ động xem sao?

“Đồ đàn độn, ngày mai chúng ta đi xem thế nào!”

“A? Rất chờ mong.” Nghiêm Túc cười quyền rũ. Mục đích của anh đã đạt được rồi, thật không uống công anh nói “Ông nội nói” nhiều như vậy.

20. Chương 20

Chương 20: Một người vui không bằng mọi người vui .

Tư Đồ An cùng Cố An Dương nhìn người đàn ông nào đó cười ngây ngô một mình, có khi trên mặt còn đỏ ửng, giống như thiếu niên đang yêu thầm.

Thật là, rõ ràng đã 22 tuổi, bây giờ mới bắt đầu trưởng thành sao?

“Cậu nói xem cậu ta không phải là ngấm trúng con gái nhà lành rồi đó chứ?”

“À, tám phần có khả năng .”

“Sau đó cậu ta không phải là chuẩn bị đi cướp cô dâu hả?”

“Chắc chúng ta phải đi giúp cô gái bé bỏng đáng thương kia, nói rõ bộ mặt thật của người nào đó với cô ấy!”
Đùa à, hai người bọn họ còn chưa có bà xã, sao có thể để cậu ta có trước chứ?

.....

Hai thằng bạn, cậu một lời tôi một câu mà hủy danh dự của người đàn ông kia.

“Các cậu đang nói gì vậy? Hả?” Nghiêm Túc thu vẻ mặt lại, nhìn hai thằng bạn đang nói xằng nói bậy kia của mình. Tưởng là anh không nghe thấy chắc?

“Một người vui không bằng mọi người vui, đem việc vui của cậu lấy ra đây để chúng ta ai cũng vui vẻ đi.”
Cố An Dương như thấy được chuyện lạ mà nói, trong giọng nói lại mang theo nghĩa trái ngược .

“Làm thế nào để theo đuổi con gái?” Nghiêm Túc không để ý lời trêu ghẹo của bạn, trịnh trọng hỏi. Giai nhân rất có phong bị với anh.

What???

Loảng xoảng !

Cái cốc trong tay Cố An Dương rơi trên mặt đất,

Xoạt!

Tư Đồ An không cẩn thận xé mất sách.

Bọn họ không có nghe lầm chứ ! Núi băng vạn năm muốn theo đuổi một cô gái !!!!

Phải biết rằng, Nghiêm Túc chính là một quái thai! Xinh đẹp, quyền rũ, ngây thơ, béo, gầy, xấu, Nghiêm đại gia như cậu ấy cũng không thêm ngoảnh lại nhìn, có tiếng là không ham sắc. Lúc mới đầu bọn họ còn nghi ngờ, những năm cuối đời cậu ấy còn chuẩn bị xuất gia làm hòa thượng ấy chứ.

Thế mà bây giờ cậu ấy lại muốn theo đuổi con gái! Cả hai người Tư Đồ An, Cố An Dương đều không khỏi hoài nghi đối phương rốt cuộc là kiểu phụ nữ nào?

“Cậu thích người nào?” Cố An Dương bắt đầu tám chuyện, anh rất muốn biết, rốt cuộc là cái gì đã hấp dẫn được “sông băng vạn năm” này.

Kì thật chính Nghiêm Túc cũng luôn suy nghĩ về vấn đề này, nếu Trữ Đan Thuần không xinh đẹp, anh sẽ thích sao? Lúc trước, khi gặp Đan Thuần, điểm hấp dẫn anh đầu tiên là vẻ mặt cô rất thú vị, sau đó là bề ngoài xuất sắc của cô. Bằng không, cho dù có sắc lẫn tướng mạo, chính mình cũng không thêm để ý.

“Cậu nghĩ thử xem.” Nghiêm Túc thản nhiên mở miệng .

“Chắc chắc, An Tử, cậu có biết cái gì là trọng sắc khinh bạn không? Trước mặt chúng ta chính là một ví dụ điển hình đấy!” Cổ An Dương làm bộ dáng khinh bỉ.

Tư Đồ An gật gật đầu, đồng ý với cách nói của anh.

“Ba chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, ‘thanh mai trúc mã’ nhé, ai lại đi trộm trái tim của Tiểu Túc vậy chứ!~” Cổ An Dương làm nũng nói, anh không thể không hỏi ra người trong lòng Nghiêm Túc được.

“Ngày mai tôi sẽ dẫn cô ấy đến tham dự bữa tiệc.” Nghiêm Túc thật sự không chịu nổi một người đàn ông làm nũng. Khiến anh nổi da gà.

“Không phải ngày mai cậu dẫn Đan Thuần đi à?” Tư Đồ An hỏi.

“Bí mật.”

21. Chương 21

Chương 21: Ngụy thiên sứ
Bộ lễ phục sáng màu thanh thoát, giày cao gót tinh tế, hoa tai hình mặt trăng, chiếc kẹp tóc thủy tinh, bên khoe mắt của Trữ Đan Thuần còn đính thêm một viên ngọc nhỏ hình hạt nước, tỏa sáng như một ngôi sao đêm. Nhìn một cái, trong kính rõ ràng chính là một thiên sứ lâm lạc vào nhân gian nha! Trữ Đan Thuần xuống lầu, đi về phía phòng khách, vừa đến đã nghe được tiếng hít không khí của mọi người. Nữ giúp việc bình thường hay nói xấu Trữ Đan Thuần bây giờ đôi mắt mở to với trâu vàng còn lớn hơn. Thật....thật.....thật không tưởng tượng nổi! Vú Lâm cũng hài lòng gật đầu, xem ra mắt nhìn người của cô thật không kém. Ông Nghiêm vui mừng hơn hờ nhìn cô cháu dâu sắp tới tay mà cười toe toét. Nghiêm Túc tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý tốt nhưng vẫn giật mình một chút. “Ai nha, thật sự có lỗi quá, đáng người xấu như tôi đây mà lại làm nữ chủ nhân của mọi người, thật xấu hổ a.....” Trữ Đan Thuần nói về tự giễu, còn dùng ánh mắt quét về phía nữ giúp việc một cái.

Nữ giúp việc cười gượng nói: “Thiếu phu nhân so với tiên nữ trên trời còn đẹp hơn, người xấu hổ phải là chúng tôi mới đúng...” Nói xong còn lau cái trán đầy mồ hôi lạnh. Mấy ngày trước cô lên cùng mấy chị em nói xấu Đan Thuần, không ngờ bị người ta nghe được....Nghiêm Túc cười bất đắc dĩ, khi cô không mở miệng thì đúng là một thiên sứ, nhưng khi đã mở miệng rồi thì chính là một ác ma, à, không đúng, là muỗi, là con muỗi độc mồm. Trữ Đan Thuần cười nhàn nhạt, đi tới trước mặt Nghiêm Túc: “Không biết có để anh thất vọng hay không a?” Áp sát gần anh: “Nào tàn, đêm nay anh đừng hòng nói chuyện với cô gái khác.” Nghiêm Túc thật vui vẻ, quả thật anh cần còn không được nữa là! Tuy rằng anh hiểu rõ ý thật sự của cô là muốn phá hỏng cơ hội săn người đẹp của anh, thế nhưng người anh muốn săn chỉ có một mình cô thôi, chuyện này vừa đúng lúc!

“Xuất phát được rồi chứ.” Anh giấu sự mừng rỡ trong lòng, cùng Trữ Đan Thuần đi ra cửa.——Quán bar “The King”

Nghiêm Túc và Trữ Đan Thuần xuống xe, Nghiêm Túc rất tự nhiên kéo tay cô qua, cùng đi vào quán bar. Đan Thuần cảm nhận được nhiệt độ truyền đến từ lòng bàn tay, trên gương mặt liền tràn ra vài đóa hoa đỏ ửng. Cô lên ngắm Nghiêm Túc, phát hiện hôm nay anh ta rất Man, hơn nữa còn..... đẹp trai lạ thường nha! “Túc, lâu rồi không gặp.” Một cô nàng vóc người cao gầy đi tới, đôi mắt còn phóng điện. Về mặt Nghiêm Túc không chút thay đổi, “Chào” Trữ Đan Thuần kéo cánh tay Nghiêm Túc làm nũng nói, “Anh yêu, anh đã đồng ý với em không nói chuyện với cô gái khác rồi mà!” Cô nàng kia nhướn mày: “Chào hỏi một câu cũng không được sao? Việc này hẳn là không cần đến cô quản chứ?” Trữ Đan Thuần không thèm để ý đến cô gái kia, mùi nước hoa nồng quá, cũng không sợ bị ngộ độc sao? Nhìn cũng không buồn nhìn cô gái kia, túm cánh tay Nghiêm Túc qua, đi thẳng vào bên trong. Nghiêm Túc rất thích thú khi thấy bộ dạng này của Đan Thuần, chỉ đáng tiếc cô ấy không phải vì mình mà ghen...Đến bao giờ anh mới có thể bắt được trái tim của giai nhân làm tù binh đây?

22. Chương 22

Chương 22: Thiên sứ biến thành yêu tinh Tư Đồ An và Cố An Dương cùng nhìn Nghiêm Túc khoác tay một cô gái xuất trần đi xung quanh bắt chuyện với những tổng tài các công ty lớn, hai mắt mở thật to, cô gái như vậy.....Nếu nói là quyến rũ, không đúng cho lắm, còn nếu nói là thiên sứ, lại vướng ở điểm khóe miệng thỉnh thoảng nở ra nụ cười tinh nghịch, phá vỡ phần đạo hạnh không nhiễm chút bụi trần. Vậy rốt cuộc là dạng phụ nữ như thế nào? Ngay cả bọn họ cũng bắt đầu tràn ngập hứng thú rồi.“Nghiêm tổng, gặp được cậu thật không dễ dàng a..... giá cổ phiếu của công ty có thể nói là tăng với tốc độ vũ bão a.”“Quá khen rồi, mong rằng sau này chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác...” Nghiêm Túc đáp lời lại người kia.“Ồi, đối thoại thật giả dối...” Trữ Đan Thuần nói thầm, âm thanh chỉ có mỗi Nghiêm Túc nghe được.“Tập quen dần là được rồi.....Kim tổng, hôm nay gặp được ông thật vinh hạnh vô cùng.” Rất rõ ràng, nửa câu đầu là Nghiêm Túc nói với Đan Thuần.Những cô gái trong bữa tiệc đều đổ kị mà nhìn Đan Thuần, đổ kị với bề ngoài của cô, càng đổ kị hơn là cô đang khoác tay Nghiêm Túc.Sao có thể như vậy được! Nghiêm Túc chính là người tình lý tưởng mà các cô luôn mơ ước!

Mấy người phụ nữ liền đứng thành một vòng tròn, giống như đang thương lượng một mưu kế gì đó.“Hôm nay đến lượt cô! Nhớ kỹ, không được để lộ sơ hở đó!” Một cô gái có vẻ thuần khiết gạt đầu, đi ra khỏi vòng tròn, hướng về phía gần chỗ Nghiêm Túc mà đi tới.Tư Đồ An mắt nhìn đội quân tóc dài kia, buông một tiếng ‘à’ thở dài, “Bọn họ lại chuẩn bị ra tay lặp lại trò cũ rồi.”Cố An Dương nhún nhún vai, khóe miệng lộ ra một nụ cười trào phúng “Bọn họ có thời gian rảnh rỗi như vậy sao không bỏ chút thời gian trên người chính mình nhỉ.”Cô gái thuần khiết kia chọn lúc bồi bàn đi qua bên người mình liền âm thầm vươn chân ngọc ra... khay hồng rượu trên tay bồi bàn liền bay ra ngoài, lao thẳng vào bộ lễ phục dạ hội màu xanh nhạt của Trữ Đan Thuần.Trữ Đan Thuần kêu khẽ một tiếng, nhúu mày nhìn làn váy dưới phần eo bị nhuốm hồng.Tất cả mọi người nhìn thấy một màn kịch tính như vậy đều nghĩ rằng cô bé kiêu thiên sứ này chắc chắn sẽ khóc rồi.Nghiêm Túc lạnh lùng quét mắt nhìn xung quanh, lần nào bạn gái cùng anh đi dự tiệc cũng đều gặp phải loại ‘đãi ngộ’ này. Nếu là trước kia, anh cũng không quan tâm, nhưng mà bây giờ, anh thật sự tức giận!‘Xin lỗi..xin lỗi...tôi không phải cố ý.’ Bồi bàn vội vàng nhận sai, ánh mắt của Nghiêm Túc quả thực có thể mang người ta đi lăng trì xử tử!Trữ Đan Thuần nhắc làn váy lên, không để ý đến ánh mắt của mọi người mà xé rách một đoạn, biến cái váy dạ hội dài thành váy ngắn, lấy số vải thừa buộc vòng qua eo từ trước ra sau kết thành một cái nơ bướm xinh xắn.Cả người cũng từ thiên sứ biến thành một yêu tinh nghịch ngợm. Trang phục bên trong trắng được bọc bởi bên ngoài hồng:“Cảm ơn người nào đó nha, đúng lúc hôm nay tôi cũng chưa dùng nước hoa, vừa may bây giờ trên người lại có vị hồng rượu tự nhiên.” Cô xử lý cái váy xong, nhìn về phía mọi người nói, tuy âm thanh không lớn nhưng cũng đủ khiến cho vài người khiếp sợ.Nghiêm Túc kinh ngạc nhìn cô, xem ra, cô làm yêu tinh nghịch ngợm mới thích hợp.

23. Chương 23

Chương 23 : Không sao cả.Tư Đồ An tán thưởng nhìn Trữ Đan Thuần , bước chân tao nhã đi tới : “Hình dáng này thích hợp với cô hơn.”

“Vậy đa tạ người nào đó đã nhuộm màu rượu đỏ kia.” Trữ Đan Thuần không thèm để ý , nói , tầm mắt cũng không quên nhìn đội quân tóc dài

bên kia vài lần .

Cố An Dương nghe giọng nói quen thuộc này , nghi hoặc nhìn cô : “Hình như chúng tôi có quen?”

“Anh không biết tôi?” Trữ Đan Thuần vừa mở miệng , đột nhiên nhớ ra, bộ dạng bây giờ so với lúc trước có chút khác nhau ... không khỏi bắt

đầu đắc ý kỹ thuật hóa trang của mình ...

“Đan Thuần ! Đan Thuần !” Tả Khâu Minh hưng phấn chạy tới : “Không nghĩ là chị cũng tới đây ! Nhìn chị hôm nay thật lạ , vừa rồi tôi cũng

chưa chắc nhận ra được đâu !”

Tư Đồ An và Cố An Dương choáng váng .

Cô , cô ... chính là vợ xấu xí của Túc ?!

Cổ An Dương dốc sức nắm chặt tay Tư Đồ An , chợt thấy Tư Đồ An kêu to một tiếng : “Cậu bóp chặt tay tớ làm gì?!

Nghiêm Túc vừa lòng nhìn phản ứng của người bạn tốt , ha ha , rốt cuộc bọn họ cũng hoảng sợ .

Tả Vân Nam khiếp sợ nhìn Trữ Đan Thuần , anh thật sự không nghĩ đến... Một cảnh vừa rồi xem rất rõ ràng , anh rất bội phục phụ nữ này ,

nhưng không nghĩ đến cô vừa thấy mình , liền cười sáng lạn giống “nha đầu xấu” ? Rất khó thể tin được

“Aizzz , sớm biết thế này đã không đến đây với anh ...” Trữ Đan Thuần ai oán một tiếng , trong mắt có ý cười .

Nghiêm Túc khẽ nhú mi , chờ cho cô tiếp tục nói tiếp , hơn nữa anh dám đánh cuộc , lời cô nói tuyệt đối không hay ho gì ! Quả nhiên....

“Mọi người gặp tôi đều rất kinh ngạc nha ! Miệng mở to thế kia , muốn chờ muối phi vào à? ... Ô , sao lại ngốc như thế ! Nó làm sao có

thể xúc tiến máu chảy nhanh được !”

Mọi người không nói gì .

Nghiêm Túc ghen hòng không cười được , dịu dàng vuốt ve tóc Trữ Đan Thuần .

Loại hành động này khiến cho phần lớn các phụ nhân ở đây oán hận nhìn bằng ánh mắt sát thương , tâm hồn các thiếu nữ vỡ hoàn toàn .

Trữ Đan Thuần lại tiếp tục than thở , trách : “Ai da , tôi muốn gãy xương sống .. đều tại anh , anh không thể trêu chọc người vợ ngây thơ

được à ?”

Vợ ngây thơ mọi người không lên tiếng ...

Nghiêm Túc hơi oan ức , nói : “Tôi không có”

“Không có ?”

“Ừ !”

“Không có thì kệ không có , không liên quan đến tôi.”

Người phụ nữ này biến sắc mặt thật nhanh , một giây trước rõ ràng còn để ý , một giây sau lại không sao cả .

Nghiêm Túc khoe miệng giật giật , anh thề , sớm muộn anh cũng cho cô biết tay !

24. Chương 24

Chương 24: Cùng “bà lão” so chiêu

Từ trong đội quân tóc dài kia lại đi tới một người phụ nữ quyền rũ, tay bưng rượu vang, hai mắt phóng điện: “Túc, lâu rồi anh chưa đến gặp em nha.”

Nghiêm Túc nhướng mày, anh có quen người phụ nữ này sao? Không , không quen. Nói chính xác là dường như chưa gặp bao giờ.

Lông mày Trữ Đan Thuần khẽ nhú, cô muốn phá đến cùng: “Sau này các người cũng không cần gặp nhau nữa.”

Người phụ nữ quyền rũ cười khinh miệt, liếc mắt cô một cái: “Hạn sử dụng của cô chỉ có hiệu lực trong một đêm mà thôi, vả lại cô có thể hơn tôi sao?” Nói xong còn ngấm lại thân thể của cô.

Trữ Đan Thuần chu miệng lên: “Đâu có, tôi sao có thể hơn chị được...”

Người phụ nữ quyền rũ cười đến xinh đẹp.

“Eo không thô hơn chị, da mặt không dày hơn chị, mũi không thấp hơn chị, mắt không nhỏ hơn chị, tâm địa không đen tối hơn chị, tuổi cũng không lớn hơn chị ...” Trữ Đan Thuần tạm dừng một chút: “Ai da , tôi có thật nhiều cái không thể hơn chị nha, bà lão...”

Người phụ nữ quyền rũ tức giận hận không thể trực tiếp tát cô một cái, nhưng ả nhìn, ả phải duy trì hình tượng thực nữ của mình: “Ôi , tôi không nghĩ tới, hai mươi mốt tuổi đã được gọi là già đâu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu là người khác thì không tính làm gì, nhưng người ta mới chỉ mười tám tuổi thôi, dì à.” Trữ Đan Thuần chớp chớp ánh mắt, có vẻ ngây ngô đáng yêu.

Một đám người xung quanh đã ghen đến sắp nội thương, đồng thời cũng hiểu được, ai muốn chọc cô gái nhỏ Đan Thuần này thì sẽ gánh hậu quả ... thảm thiết nha !

Người phụ nữ quyền rũ rốt cuộc không nhịn được nữa, đưa tay lên cao.

“Chát.”

“Ôi!” –

Người kêu không phải là Trữ Đan Thuần, mà là người ra tay trước .

“Bà già kia, đánh người không phải cứ làm đúng động tác là được, mà phải nhanh ác chuẩn, hiểu chưa?” Trữ Đan Thuần lắc lắc tay, nhìn mặt bên trái người phụ nữ kia in năm dấu ngón tay đỏ tươi: “ Học phí thì khỏi cần trả, tâm tình bốn tiểu thư hôm nay khá tốt. Sẵn tiện nói một câu, phiền cô đi nói với cô gái thuần khiết lên lút lúc này, bảo cô ta sau này rửa chân trước rồi hãy đi vào cửa , đừng làm ô uế chân người khác, còn nữa còn nữa, về sau đừng mặc giẻ lau mà đi loanh quanh ở những buổi thế này.”

Người phụ nữ quyền rũ ghen ngào, bùm mặt chạt vật rời khỏi.

“Mặt ả cứng quá, đau cả tay mình ...” Trữ Đan Thuần nói thầm.

Có thể cô nhỏ bé, nhưng một khi ai trêu chọc đến cô, thì đừng trách cô không khách khí! Chỉ cần bạn bị bắt nạt một lần, thì những lần sau chắc chắn sẽ tiếp tục bị bắt nạt nữa.

“Đan Thuần , tay chị đau phải không, để em xoa cho chị!” Tả Khâu Minh nói xong liền đi tới kéo tay cô.

Nghiêm Túc nhanh hơn một bước cầm tay Đan Thuần trước: “Cậu lo chuyện của mình đi, chuyện của cô ấy tôi lo.”

Tả Khâu Minh vừa định tranh luận với anh.

“Xin mọi người yên lặng một chút! Tôi có việc muốn tuyên bố trước mặt mọi người!” Ông Nghiêm đứng trên sân khấu, cầm microphone.

Đột nhiên Trữ Đan Thuần có loại dự cảm không tốt.

Hôm nay cô đến , không phải là lên thuyền giặc rồi chứ ?

25. Chương 25

Chương 25: Gia quy nhà họ Trữ

“Không phải ông nội nói là không đến sao? Vậy... các người không có âm mưu gì đó chứ?” Trữ Đan Thuần nhìn về phía Nghiêm Túc, trong mắt tràn ngập hoài nghi.

“Tôi thề, cái gì tôi cũng không biết!” Nghiêm Túc cũng rất nghi ngờ, anh đúng là thật sự cái gì cũng không biết.

“Tôi tuyên bố – Cô gái đứng bên cạnh Nghiêm Túc, chính là cháu dâu của nhà họ Nghiêm chúng tôi!” Giọng nói của ông Nghiêm truyền khắp toàn bộ hội trường.

Tất cả mọi người đều chuyển tầm mắt hướng về phía Nghiêm Túc.

Ồ?

Bên cạnh Nghiêm Túc? Rõ... rõ ràng đó là đàn ông mà!

Chẳng lẽ, anh ta có đoạn tay áo chi phích ???

Giải thích : Đoạn tay áo chi phích xem ở đây : nó được hiểu theo nghĩa : Vứt bỏ vị hôn thê để yêu 1 người đàn ông

Nghiêm Túc nhìn Tả Khâu Minh đột nhiên nhào về phía mình, khóe miệng giật giật một chút.

Tình tiết xin quay trở lại một chút:

Trong lúc ông Nghiêm đang ở trên sân khấu tuyên bố, lực chú ý của mọi người đương nhiên cũng ở trên sân khấu, Trữ Đan Thuần đã nhanh chóng đẩy Tả Khâu Minh đến bên cạnh Nghiêm Túc, còn bản thân thì chuồn mất.

Hiện tại, cô đang trốn đằng sau cây cột to mà cười trộm!

Cho dù lên thuyền giặc thì đã thế nào, cô cũng dễ dàng chạy thoát như vậy thôi.

Đang lúc cô vui mừng

“Á ! Nhẹ chút nhẹ chút ! Lỡ tai sắp rớt ra rồi!!” Ai đang túm tai mình thế ???

“Trữ Đan Thuần! Nếu con không ngoan ngoãn một chút cho mẹ, lỗi tai của con đêm nay sẽ bị mẹ đem đi hấp ngay!” Bà Trữ thấy bộ dạng của con gái vui như trộm được đồ, hung tợn nói .

“Mẹ? Má ơi! Con mẹ, con sai rồi.” Trữ Đan Thuần nhất thời nước mắt đầm đìa, hôm nay cô thật sự là không may a ... “Nữ nhân vật chính sao có thể chạy lung tung như vậy chứ được! Nếu hôm nay mẹ không đến đây, có phải con tính giống chuột mà chui kẽ hở trốn mất đúng không?!”

Nghe một chút , đây là theo cách nói của mẹ mình thôi. Trong lòng Trữ Đan Thuần thầm phản bác, rõ ràng cô không làm chuyện xấu sao cứ đánh đồng cô với con chuột chứ? ...

Bà Trữ ngoài miệng giáo huấn, trên mặt cũng không quên mang theo tươi cười, nếu không phải đứng ở gần, căn bản nhìn không ra bà đang dạy dỗ con gái.

Trữ Đan Thuần mang dáng vẻ lười biếng nghe mẩu thân đại nhân liên miên cần nhẫn.

Bà Trữ không hề dài dòng, lôi kéo cô đi đến trước mặt Nghiêm Túc. Trước mặt Nghiêm Túc chỉ có Tư Đồ và Cố An Dương.

Trên mặt bà tràn đầy tươi cười “Con rể à, Đan Thuần vừa đi đón mẹ, con không để ý chứ.”

“Con có đi đón mẹ đâu, mẹ...”

“Quy tắc nhà họ Trữ, điều thứ 10, lời mẫu thân đại nhân nói, phận làm con gái phải ngoan ngoãn nghe theo, không được xen miệng vào!” Bà Trữ liếc Đan Thuần, quay sang cười với Nghiêm Túc: “Con gái ngoan của mẹ giao cho con ...”

Nghiêm Túc nhìn Đan Thuần đang bĩu môi, lại nhìn mẹ vợ tương lai. “Con biết ả.”

“Dựa vào cái gì mà muốn giao con cho anh ta, mẹ ...”

“Quy tắc nhà họ Trữ, điều thứ 3, chuyện mẫu thân đại nhân quyết định, phận làm con gái không có quyền phản đối, phải chấp nhận vô điều.” Bà Trữ chậm rì rì nói.

Cố An Dương và Tư Đồ An không thể tin nổi nhìn bà Trữ, thậm chí... may mắn là bọn họ không có người mẹ như vậy

Trữ Đan Thuần chớp mắt vài cái, khóe miệng có chút tươi cười giả hoạt.

Nghiêm Túc nhìn ý cười của cô, đột nhiên có dự cảm không tốt.

26. Chương 26

Chương 26: Lừa gạt mẹ già

“Thím à, thím nhận lầm người rồi phải không? Người mẹ đáng yêu lại dịu dàng kia của tôi sao lại có bộ dáng giống thím được chứ?” Trữ Đan Thuần bày ra một bộ dáng mê man nhìn bà Trữ.

Chuyện gì xảy ra vậy???

Tư Đồ và Cố An Dương bị lời nói đột ngột đó của Trữ Đan Thuần làm cho mờ mịt, mẹ mà cũng có người giả mạo sao?

Nghiêm Túc trông thấy bà Trữ nắm chặt nắm đấm, âm thầm lo lắng cho Đan Thuần. Cô nhóc kia, định làm tức chết mẹ mình sao?

Bà Trữ tức giận sắp phát hỏa đến nơi, con bé kia dám ở trường hợp này phủ nhận bà là mẹ của nó! Mà lời nói của con bé làm mình không thể bùng nổ được.

Nếu như lập tức chinh đốn con bé kia một trận, vậy thì rõ ràng không phù hợp với “đáng yêu lại dịu dàng” như nó nói, nên cho dù mình là thật, cũng sẽ bị người khác hoài nghi Hơn nữa hình tượng thực nữ mình vừa tạo trước mặt mọi người có thể bị hủy mất!

Trữ Đan Thuần thấy mẹ già vẫn ần ần chưa bùng nổ, lại thêm mắm thêm muối nói: “Mẹ tôi á, khí chất cao quý, sao có thể dùng gia quy áp bức con gái mình được, đúng không?” Nói xong còn nháy mắt với bà.

Dù sao bà Trữ cũng không thể phủ định điều này, đành phải theo con gái mà gật đầu nói phải.

Trở về rồi xem, hừ hừ, bà nhất định phải chinh đốn con bé kia một trận ra trò!

“Như vậy, chúc thím vui vẻ!” Trữ Đan Thuần nói xong, khoát tay áo định chuồn êm.

Nghiêm Túc tay mất lạnh lẽ, chặn ngang kéo cánh tay cô lại: “Chạy đi đâu?”

“Ách.... Không có, tôi đi sang bên kia tìm cái gì để ăn.” Trữ Đan Thuần âm thầm kêu không xong, cô mà không rời khỏi đây nhanh thì một lát nữa mẹ già không chinh đốn cô mới lạ!

Bà Trữ nở nụ cười có chứa đao: “Thanh niên các con phải chơi nhiều chứ, còn phải chơi vui vẻ nha, không chừng sau đó sẽ không được như vậy nữa đâu, ý, tôi phải đi rồi.” Nói

xong, cười như không cười liếc mắt nhìn con gái.

Xong rồi, xong rồi, đêm nay trở về nhất định sẽ chết! Trong lòng Trữ Đan Thuần hối hận đến phát khóc, cô không nên nghĩ ra một chủ ý tồi như vậy!

Cố An Dương và Tư Đồ An chưa từng trải qua việc như thế, chỉ có điều lừa gạt mẹ mình như vậy, e rằng chỉ có mình Đan Thuần dám làm.

Hai người bọn họ nhìn nhau cười, đêm nay hẳn là sẽ trình diễn tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân rồi, đáng tiếc.... theo bọn họ thấy cũng không hay ho gì cho lắm.

“Đột nhiên phát hiện cô trở nên ngu.” Nghiêm Túc không để ý tới hai tên bạn gièm pha, nói với Đan Thuần.

Để hai tên độc thân kia ở một bên bóng gió đi, đừng gây trở ngại anh theo đuổi giai nhân là tốt rồi.

“Đâu có....” Trữ Đan Thuần có chút chột dạ phản bác, chính cô cũng cảm thấy vừa rồi nhất định là đầu bị hoen rỉ, sao có thể nghĩ ra chuyện lừa gạt mẹ vậy chứ, tuy rằng tránh thoát được trước mắt, nhưng, nhưng trở về thì phải làm sao bây giờ đây.... huhu

Nghiêm Túc đưa tay vén vài sợi tóc bị rơi xuống của cô ra sau vành tai, động tác rất dịu

dàng, nhiệt độ của tay làm nóng đỏ tai Đan Thuần.

Anh nhìn hai má Đan Thuần phớt hồng hồng trong lòng vui vẻ, xem ra cô cũng có một chút cảm giác đối với mình.

Trữ Đan Thuần không dám ngẩng đầu nhìn Nghiêm Túc, cúi đầu, như có như không mà uống một ngụm nước trái cây. Cô không biết, nhiệt độ của tay anh không chỉ nóng tai cô, mà còn nóng cả vào trong lòng cô nữa.

27. Chương 27

Chương 27 : “Tả – Nghiêm” đánh cược .

Trong một góc nào đó.

Ông Nghiêm cùng Tả Thượng đang chơi cờ.

“Vừa rồi có người nghi ngờ cháu trai tôi cùng cháu trai ông có phải đã đồng tính luyến ái hay không đó...” Tả Thượng hít một tiếng: “Cháu trai tôi cũng không có cái sở thích kia.”

“Người tôi nói là con gái, con gái, con gái!” Ông Nghiêm bởi vì bị ăn cờ hơn nửa, tâm trạng cũng không được tốt.

“Chung quanh đều là một đồng đàn ông, làm gì có cô gái nào như ông nói.... Đúng rồi , có một cô bé, tôi rất yêu thích nha!” Tả Thượng hạ xuống viên cờ trắng.

“Cô bé nào?” Ông Nghiêm cầm cờ đen do dự, nhìn bàn cờ, cờ đen bị ăn hơn nửa.

“Bị hắt rượu vang vào người, phản ứng của nó đúng là gây ngạc nhiên nha! Huống hồ... cháu trai Khâu Minh của tôi cũng rất thích cô bé đó nữa!”

“Hắt rượu vang ..?” Ông Nghiêm đang tập trung đánh cờ, bỗng vô thức nhớ lại, đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp ...

A! “Người bị hắt rượu vang kia sao! Không được! Tuyệt đối không được!” Đùa sao, đó là cháu dâu của ông mà~!

“Chơi cờ sắp thua ông cũng không cần kích động như vậy chứ.” Tả Thượng nhấp một ngụm trà, có chút nhàn nhả như dạo chơi.

“Cô bé kia không được! Không nghe vừa rồi tôi tuyên bố sao? Đó là cháu dâu của tôi!”

“Không đúng, vẫn chưa kết hôn mà, huống hồ Người ta cũng không có tình cảm gì với cháu trai ông.” Vừa rồi Tả Thượng để ý cô bé kia một lúc, nếu cô ấy có tình cảm với tên nhóc Nghiêm Túc thì sẽ không đẩy cháu trai mình qua còn bản thân thì chuồn mất.

“Tình cảm có thể bồi dưỡng mà, ông lo lắng cái gì?” Ông Nghiêm khó chịu, cũng bất chấp nhìn ván cờ.

“Đánh cược thì thế nào? Xem cháu ai theo đuổi được cô bé kia trước?” Tả Thượng hưng trí bưng bưng.

“Cháu trai ông ít tuổi hơn Đan Thuần mà?...”

“Cũng có ít hơn bao nhiêu đâu, miễn cháu trai tôi thích là được!”

“Hai nhà chúng tôi đã đính ước từ nhỏ rồi.” Ông Nghiêm uống trà, lắc đầu.

“Đánh cược thôi mà, nếu ông thua thì phải đem cái khu nghỉ mát kia cho tôi!”

“Cược thì cược!” Cháu trai nhà ông gần quan được ban lộc, cũng không tin không thắng được! Hơn nữa, ông cũng ngưỡng mộ một đồ vật của Tả Thượng này đã lâu... “Còn nếu ông thua thì ông phải đem hòn đảo nhỏ ông mua kia cho tôi!”

“Một lời đã định!”

Ngày nào đó, tháng nào đó, năm nào đó, cuộc đánh cược lần thứ năm mươi bảy giữa “Tả – Nghiêm” bắt đầu.

28. Chương 28

Chương 28: Vận động phản mẹ.

Trên một hành lang vắng vẻ trong khách sạn.

“Ai ya, tôi còn tưởng rằng tôi không phải là mẹ cô chứ.” Bà Trữ cười như không cười nhìn con gái trốn sau lưng Nghiêm Túc.

Chắc chắn, bộ cánh cứng cũng biết tìm người giúp đỡ đấy.

“Mẹ, mẹ đang đùa có phải không, sao mẹ có thể không phải là mẹ con chứ ...” Trữ Đan Thuần nắm chặt góc áo Nghiêm Túc, có chút chột dạ nói

Ai bảo cô không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ bà mẹ “dũng mãnh” của cô chứ.

Nghiêm Túc lên tiếng giảng hòa: “Đan Thuần vừa rồi chỉ là nói giỡn thôi, mẹ vợ

...không nên so đo làm gì.”

Bà Trữ ý vị sâu xa nhìn anh một cái : “ Căn cứ theo gia quy nhà họ Trữ, con phải sao chép gia quy năm mươi lần trong thời gian một tiếng đồng hồ, nếu không chép đủ ...”

“Mẹ , mẹ thật quá đáng nha! Trong một tiếng làm sao chép hết được? Mẹ nghĩ con là thần tiên chỉ cần vung tay một cái liền xong năm mươi lần sao???” Trữ Đan Thuần kêu lên kháng nghị, năm mươi lần đấy ...

“Chống đối mẫu thân đại nhân, thêm 20 lần.” Bà Trữ cười ha hả nói.

“Con nói cho mẹ biết, từ giờ trở đi con muốn đại diện Trữ Đan Thuần bị áp bức mười tám năm tiến hành phản kháng mẹ dùng gia quy nhà họ Trữ!”

Bị áp bức mười tám năm, thấy cô không phản kháng thì dễ bắt nạt sao?

“TRỮ, ĐAN, THUẦN, có gan con đừng chạy !”

“Hừ , con rất có gan, con sẽ không chạy A!...” Trữ Đan Thuần hai tay chống thắt lưng, không sợ nhìn mẹ già, nhưng kết quả là, cô thấy mẹ già lấy một thứ từ trong túi hành lý ra ... chổi lông gà?

F*ck! Cô mà không chạy thì cô chính là con ngốc!

Nghiêm Túc không nói gì nhìn Bà Trữ cầm chổi lông gà đuổi theo Đan Thuần. Không nghĩ tới, có người ra khỏi cửa còn mang theo cái này

“Con nhóc chết tiệt kia, còn dám làm phản mẹ mi, xem mẹ có chinh đốn con không? Rất có gan phải không, có bản lĩnh thì đừng chạy !”

“Không chạy chính là đứa ngốc ~” Trữ Đan Thuần còn quay đầu làm một cái mặt quỷ.

Năm phút sau

“A” Trữ Đan Thuần mang giày cao gót, chạy làm bị trật chân.

Nghiêm Túc nhanh chóng cản lại, nhẹ nhàng xoa xoa mắt cá chân của cô : “Đau lắm không?”

Bà Trữ đuổi tới nơi, “Đừng tưởng rằng con bị thương thì mẹ bỏ qua cho con!” Nói xong, còn dùng ánh mắt ra lệnh Nghiêm Túc đi ra.

Trữ Đan Thuần biết mẹ già sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy, hướng hồ hậu quả thật sự rất nghiêm trọng đây cả người dựa vào người Nghiêm Túc: “Nếu anh giúp tôi, tôi sẽ đồng ý gả cho anh!”

Tay Nghiêm Túc ở trong túi bấm một cái, cười giả dối, “Đây là tự em nói đó nha.”

“Ừ, tôi nói được thì làm được!” Trữ Đan Thuần mãi chú ý đến nét mặt của mẹ già ở trước mặt, cho nên không thấy được dáng vẻ tươi cười trên mặt Nghiêm Túc đã phóng đại.

“Mẹ vợ, bỏ qua cho Đan Thuần đi.”

Trữ Đan Thuần nhất thời không biết nói gì, anh ta cho rằng nói như vậy thì mẹ già sẽ bỏ qua cho cô sao?
....

“Được rồi, sau này Đan Thuần giao cho con quản ...” Bà Trữ rất thẳng thắn đồng ý.

Hả?

Trữ Đan Thuần ngây ngẩn cả người, sao cô lại không biết, mẹ già cũng có lúc dễ nói chuyện như vậy?

29. Chương 29

Chương 29: Nham hiểm quá nham hiểm.

Không bình thường, rất không bình thường!

“Anh với mẹ tôi đã thông đồng trước rồi đúng không?” Trữ Đan Thuần suy nghĩ cả buổi, hỏi.

Bằng không làm sao mẹ già có thể dễ dàng bỏ qua cho mình vậy được? Tiền kia thế nhưng có thể mua một bộ trang điểm cao cấp nha

“Thông đồng thì thế nào? –” Nghiêm Túc quay đầu nhìn Đan Thuần cười sâu xa. “mà không thông đồng thì thế nào? Kết quả cũng như nhau thôi em cũng đồng ý gả cho anh rồi.”

Trữ Đan Thuần bĩu môi, khoe miệng có một dáng vẻ tươi cười đắc ý: “Nói miệng không bằng chứng!”

Anh ta có thể nham hiểm, mình cũng có thể chơi xấu nha, dù sao – nói miệng cũng không có bằng chứng mà.

Nghiêm Túc nhướn mày: “À?” Lấy di động ra, bấm nút

“Nếu anh giúp tôi, tôi sẽ đồng ý gả cho anh!”

“Đây là tự em nói đó nha.”

“Ừ, tôi nói được thì làm được!”

....

Trữ Đan Thuần đỏ mặt hơi lạnh cái kia không phải là cô vừa mới nói đó sao?

“Anh thật nham hiểm!!!” Trữ Đan Thuần phát điên, anh ta, anh ta thế mà lại ghi âm?

“Giống nhau cả mà.” Nghiêm Túc rất khiêm tốn mà nói.

Ừm... Bộ dáng phát điên của Đan Thuần cũng rất đặc biệt! Sau này anh có nên chọc tức cô thêm vài lần nữa không nhỉ?

“ ...” Trữ Đan Thuần đã tức giận đến nói không ra lời, thế mà lại nằm trong tay của tên nào tàn này! Mất mặt mất mặt mất mặt ~ ô Sau này cô không dám gặp ai nữa!...

“Anh cũng đã ghi âm lại rồi, em có chối cũng không chối được đâu!” Nghiêm Túc cười đến vui vẻ, duỗi cánh tay dài kéo cô vào lòng mình: “Mà nếu như.... em xúc phạm gia quy thì phải thế nào?”

Trữ Đan Thuần ngửi hương vị trên người anh, có hương vị yên tâm, cũng không giãy dụa nữa, thuận theo dựa vào lòng anh: “Mẹ tôi không để yên đâu Nhất là gần đây có cái gì mà ‘cuộc thi người mẫu bikini’ tiền thưởng cũng đủ để bà mua một bộ trang điểm cao cấp đó”

Nghiêm Túc không nói gì. “Bà ấy là mẹ ruột em sao?” Vậy mà lại bảo con gái mình đi

tham gia cuộc thi kia? Kết quả chỉ là vì bộ trang điểm cao cấp.... ?

“Aizzh~ thì cũng bởi vì tôi không muốn tham gia cuộc thi kia nên bà mới gán mác xúc phạm gia quy để trừng phạt tôi đó....” Cô có nên nói là mẹ mình quá khôn ngoan rồi hay không đây?

“Ha ha ...” Tiếng người của ông Nghiêm truyền đến.

Nghiêm Túc cùng Trữ Đan Thuần nhìn về phía tiếng cười, phát hiện ông Nghiêm đang đứng cùng một người khác.

Ông Nghiêm thấy hai người đang ôm nhau liền nhìn sang Tả Thượng cười cười: “Hòn đảo nhỏ, hòn đảo nhỏ, haha ...”

Tả Thượng không nói gì nhìn hai người trước mắt, vừa rồi rõ ràng quan hệ không tốt thế này nha

Không được, ông cũng không chịu thua, “Vị tiểu thư này, ta gả cháu trai ta cho cháu có chịu không?”

Trữ Đan Thuần sửng sốt, có người lại đem cháu trai mình gả cho cô sao! Gả thì phải là con gái chứ.

Sắc mặt Nghiêm Túc căng thẳng. “Một cô gái chỉ có thể lấy một chồng, cô ấy là vợ của cháu!” Đùa sao, Đan Thuần là của mình mà!

Tả Thượng không thèm để ý tới anh: “Tiểu thư, cháu trai ta là Tả Khâu Minh. Thế nào? Đồng ý chứ, rồi sáng mai sẽ để các cháu đi đăng ký kết hôn!”

Trữ Đan Thuần không biết nói gì, “Cháu ...”

“Cô ấy là người của cháu!” Nghiêm Túc bá đạo lại lần nữa kéo Đan Thuần vào trong lòng.

Trữ Đan Thuần bởi vì những lời này của anh mà lập tức như đi vào cõi thần tiên! Cái gì gọi là người của anh ấy?

Ông Nghiêm cười ha hả vỗ vai Tả Thượng: “Hòn đảo nhỏ.”

Ha ha, từ lúc đánh cược bắt đầu đến lúc chấm dứt chỉ có một tiếng đồng hồ thì đã thắng!

...

30. Chương 30

Chương 30: Cho em một con dấu.

Trên đường về nhà, Trữ Đan Thuần do dự hồi lâu, đi đến trước mặt Nghiêm Túc, lấy lòng nói: “Tôi có thể đổi ý không?” Cô thật sự hối hận mà !!!

Nghiêm Túc cười như không cười, con người chuyển một vòng: “Anh ghi âm lại rồi, chối cũng không chối được!”

Trữ Đan Thuần oán hận nhìn anh, “Hừ, gả cho anh thì gả cho anh. Nhưng ... tôi có điều kiện”

“Điều kiện gì?”

“Sau khi kết hôn, không được can thiệp vào cuộc sống riêng của tôi.”

Điều này sao có thể?

“Gả cho anh thì em đã là vợ anh rồi, anh mặc kệ em thì ai quản được em đây?”

Trữ Đan Thuần liếc mắt nhìn anh, “Dù sao anh cũng không yêu tôi nên chuyện của tôi không cần anh quan tâm!”

Hả?... Nghiêm Túc kinh ngạc nhìn cô, đây là đang ghen sao? Anh có thể hiểu là Đan Thuần đang vì anh mà ghen không?

“Tôi muốn đi ‘The Queen.’” Trữ Đan Thuần mở miệng: “Anh về trước đi.”

Cô muốn đi tìm con bé Vũ Tình kia, vài ngày không gặp nó rồi, thật là nhớ quá diiiiii.

“Quán bar?... Không được đi!” Nghiêm Túc ngăn cản, nơi đó sao cô có thể tùy tiện đi được? Cho dù đó là nơi cao cấp, người trong xã hội thượng lưu đến rất nhiều, nhưng những kẻ có sắc tâm còn nhiều hơn!

Trữ Đan Thuần không vui nhìn anh: “Vẫn chưa kết hôn mà anh đã muốn nhúng tay vào cuộc sống của tôi rồi sao?”

“Đó không phải là nơi em có thể đến!”

“Anh làm ơn đi, nơi đó gần giống như nhà tôi rồi, sao tôi không thể đến chứ?” Cô nàng Vũ Tình cả ngày đều ở trong đó, cô cũng chưa đến vài ngày thì đến một lần, cũng có khác gì nhà mình lắm đâu.

Nghiêm Túc cau mày, xem ra cô rất thường xuyên tới Anh có nên quản lý chặt cô lại không? Để cho cô biết, bổn phận làm người phụ nữ của anh.

“Tôi không cho phép.”

“Cái gì? Anh không cho phép? Thật là tức cười quá, anh không cho sẽ không được sao? Anh không cho thì tôi phải nghe lời anh sao? Anh không cho thì tôi sẽ không đi sao? Anh quản lý tôi sao?” Trữ Đan Thuần cười khinh thường, anh muốn quản lý cô? Kiếp sau đi!

“Dù sao em cũng không được đi, người phụ nữ của Nghiêm Túc anh đây không được đến nơi ‘cày cấy’ đó !” (ý chỉ nơi làm những việc gì đó đó)

“Sh*t ! Tôi họ Trữ, tên Đan Thuần, đừng lòi danh hiệu người phụ nữ của tên nào tàn ra mà gọi tôi!” Trữ Đan Thuần bắt mắt nhìn anh, tên này luôn thích xen vào chuyện của người khác như vậy sao? Mấy ngày trước đây không phải còn không để ý gì tới mình mà?

Nghiêm Túc cười quỷ dị: “Chẳng lẽ em muốn anh cho em một con dấu sao?”

Vừa mới nói xong, anh liền kề sát vào Đan Thuần, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, vừa lòng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vì quá kinh ngạc mà trở nên đỏ ửng.

“Anh, anh, ai cho anh hôn tôi?” Trái tim Trữ Đan Thuần đập thình thịch thình thịch, giọng điệu trong lời nói rõ ràng chưa đủ, còn kèm thêm ngại ngùng mà cô chưa bao giờ có.

Nghiêm Túc đưa tay vuốt ve khuôn mặt tinh xảo kia, nhiệt độ ở đầu ngón tay khiến anh không khỏi vui mừng, đáng vẻ Đan Thuần xấu hổ thật sự cực kỳ đáng yêu. Nhất là cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch kia làm anh hận không thể hung hăng yêu thương!

Đèn neon ở ngã tư đường không ngừng phát sáng, trong nháy mắt dường như đang thưởng thức cặp đôi hoàn hảo này vậy.

31. Chương 31

Chương 31: Muốn một hồi yêu đương oanh oanh liệt liệt.

“Hoa Nhượng Hữu Duyên”, là một cửa hàng bán hoa, thứ hấp dẫn mọi người chính là bảng hiệu độc đáo kia, đồng thời bây giờ hấp dẫn mọi người chính là hai thiếu nữ đứng trước cửa.

Một người vô cùng xinh đẹp, một người thanh khiết như bông sen.

“Tớ còn nghĩ là cậu quên mất tớ rồi chứ!” Vũ Tình cầm hoa, bắt mắt nhìn Trữ Đan Thuần nói.

Trữ Đan Thuần oan ức nhìn cô: “Tiểu Tình Tình, đừng trách tớ nhé Là do anh ta không cho tớ đến nơi đó”

“Anh ta? Ông xã tương lai của cậu?”

“Aizh, đừng nói tới anh ta nữa, nếu không vì mẹ tớ, làm sao tớ có thể đồng ý gả cho tên đó.” Trữ Đan Thuần cầm phần bút một cánh hoa hồng.

“Chị hai à, đừng trút giận lên hoa của tớ nữa!” Hoa Vũ Tình vội vàng đoạt lấy bông hoa hồng bị tàn phá kia, trên mặt lộ vẻ trêu tức: “Không phải cậu đã động lòng với anh ta rồi chứ?”

“No! Không có! Tuyệt đối không có!” Cô mà lại động lòng với tên nào tàn kia sao? Chuyện đó tuyệt đối không có khả năng!

Hoa Vũ Tình thấy thái độ phủ nhận của cô, trong lòng cũng hiểu rõ chuyện gì: “Cô nhóc ơi, chỉ sợ cậu đã động lòng với anh ta thật rồi, chỉ là cậu không biết mà thôi.”

Trữ Đan Thuần nghe xong, một mực lắc đầu: “Anh ta đáng ghét, lại còn bá đạo, nói mười câu thì có đến tám câu là châm chọc tớ, đáng hận nhất chính là, còn có một đội quân bà già không có não đều xem anh ta là người tình trong mộng, tớ tớ mới không thèm!”

Cô càng nói càng chột dạ, cuối cùng lại còn mang theo một chút chua chua. Trời ạ, không, không phải cô đã thật sự động lòng với tên nào tàn kia rồi đó chứ!

Hoa Vũ Tình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của cô, khóe miệng cười nhàn nhạt, quyến rũ đến cực điểm, cùng bề ngoài thanh khiết của cô hoàn toàn không hợp. “Cậu nên thừa nhận đi.” Cô biết trong lòng Đan Thuần nghĩ gì mà!

Thân là một cao thủ tình trường, ngay cả chút tâm tư ấy của Đan Thuần mà không nhìn ra được thì thật không xứng đáng với danh hiệu “Hoa Hồ Điệp” của cô rồi.

“Tớ quyết định rồi!” Về mặt Trữ Đan Thuần kiên quyết.

Hoa Vũ Tình nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

“Tớ muốn yêu đương !!!”

Hoa Vũ Tình nhất thời có chút im lặng: “Chẳng lẽ cậu không tính yêu đương với ông xã tương lai của cậu sao?” Con bé này rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?

“Không tính không tính, anh ta không thích tớ thì còn tính yêu đương cái gì chứ? Tớ muốn tìm một người yêu tớ, yêu đương thật oanh oanh liệt liệt!” Đó là huyền tưởng xinh đẹp của Trữ Đan Thuần.

“Đêm nay đến ‘The Queen’ tớ sẽ tìm cho cậu một người bạn trai. Hoa Vũ Tình đã bó xong một bó hoa: “Thế nào?”

Trữ Đan Thuần suy nghĩ một chút, ý kiến này hình như cũng không tệ: “Quyết định như vậy đi!”

Khóe miệng Hoa Vũ Tình nhếch lên một nụ cười, không biết Nghiêm đại tổng tài kia biết bà xã tương lai lên đi yêu đương sau lưng mình thì sẽ có vẻ mặt thế nào nhỉ?

32. Chương 32

Chương 32 : Bà xã cũng bị đoạt

Theo tin tức bên lề, Trữ Đan Thuần đang yêu đương!!!

Khi Nghiêm Túc nghe được tin này thì sắc mặt so với người châu Phi còn đen hơn!

Anh không ngờ, chỉ tùy tiện tìm người hỏi thăm xem Đan Thuần gần đây làm gì một chút thôi lại để anh nghe được người phụ nữ kia gần đây đang yêu đương ! Vậy khác nào là hồng hạnh vượt tường đối với ông chồng chính quy như anh!

Cố An Dương vỗ vỗ vai Nghiêm Túc: “Cậu phát sốt rồi à, không phải Đan Thuần đang yêu đương với cậu hay sao, cậu còn tức giận cái gì?”

“Kẻ kia, không, phải, tôi!” Nghiêm Túc nghiêng răng nghiêng lợi.

“A a, hóa ra – không phải cậu à?” Cố An Dương lúc này có chút dấp dấp hả hê.

Hắn không ngờ núi băng vạn năm cũng có thể nói năng như vậy, tình yêu thực sự là thứ gì đó thật vĩ đại nha! Thế nhưng hắn cũng không muốn mình dính vào tình yêu đâu!

Nghiêm Túc gọi một cuộc điện thoại, nói một chút gì đó, rồi bỏ lại công việc, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

“Này, cậu đi đâu vậy? Lát nữa còn phải mở một cuộc họp đấy!”

Nghiêm Túc quay đầu lại trừng mắt liếc anh: “Mở cái P ấy, mở lại vợ đã!”

Cố An Dương cười hắc hắc : “Đi đi, đi đi, cứ giao cho tôi!”

Nghiêm Túc vừa mới đi đến cửa phòng làm việc, quản lý bộ phận kế hoạch đã mang một bản kế hoạch được dọn trước tới.

“Tổng tài, mời, mời xem qua.” Trên mặt hắn vốn mang theo dáng vẻ tươi cười, nhưng nhìn thấy bộ dạng muốn giết người của tổng tài, liền lập tức thay thành vẻ mặt nghiêm túc.

“Không rảnh.” Nghiêm Túc đẩy bản kế hoạch kia ra, mới vừa đi được vài bước, cánh tay lại bị kéo lại ...

“Tổng tài, bản kế hoạch tôi đã sửa chữa qua, lát nữa... lát nữa họp sẽ cần ... ngài xem trước đi.”

Nghiêm Túc lườm hắn: “Không tự xem được à? Có gì sai sót thì tự đi mà sửa! Đã nói là tôi không rảnh! KHÔNG RÀNH!” Lại chuẩn bị nhắc chân đi, cũng lại bị kéo lại ...

“Vẫn không chịu để yên hả? Nói cho mà biết, bố đây không rảnh!”

Ông Nghiêm cười như không cười: “Gì cơ? Trước mặt ta mà dám xưng bố đây? Thằng nhóc gan mảy to lên không ít nhỉ?”

Nghiêm Túc cau mày, “Ông nội, con có việc! Phải đi trước.”

“Mày không nói rõ cho bố đây biết là chuyện gì, đừng mơ đi ra khỏi cửa công ty!” Ông Nghiêm cũng bắt đầu tự xưng “bố đây”.

Về mặt Nghiêm Túc căng thẳng, việc này bảo anh phải nói ra miệng thế nào đây?... Anh chuyển ánh mắt cầu cứu hướng về phía Cố An Dương, Cố An Dương lại cố ý quay đầu sang chỗ khác, làm bộ như không thấy.

F*ck!

“Ông nội, con thật sự có việc gấp mà!”

“Nói!”

“Con ... đi ngăn cản tình địch!”

Nhất thời yên tĩnh.

Quản lý bộ phận kế hoạch sững sốt, người tình lý tưởng trong lòng các nhân viên nữ của công ty cũng đã bắt đầu bị tình địch làm rối loạn? Thật không biết, bạn gái kia của tổng tài xuất sắc cỡ nào !

33. Chương 33

Chương 33: Cực phẩm nam!

Trong một quán cà phê ấm áp, Trữ Đan Thuần đang cùng với người được gọi là bạn trai hẹn hò.

“Đan Thuần, hương vị thế nào?”

Trữ Đan Thuần nhìn cũng không thèm nhìn ‘cực phẩm nam’ ngồi đối diện, liếc mắt nhìn ly cà phê trên bàn, không nói gì.

Cô thề, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy qua đàn ông ‘cực phẩm’ như vậy! Anh ta vừa vào cửa, không nói hai lời, cũng không hỏi ý kiến cô, liền trực tiếp gọi hai ly cà phê chất lượng thấp, còn gọi cái gì tính theo AA(mỗi người trả tiền một nửa).

“Đan Thuần, anh cảm thấy chúng ta ở chung với nhau rất vui vẻ, cho nên ngày mai chúng ta lại hẹn hò đi!”

Trữ Đan Thuần chửi cũng không thèm chửi hắn, bầm bầm chơi trò chơi trong di động.

Ngày mai còn muốn cô đến? Cô mới không bệnh! Mấy hôm trước là vì cá cược với Vũ

Tình, nên cô phải nhẫn nại một tuần, hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi.

“Đan Thuần, chỉ có lần đầu tiên là em nói mấy câu, sau đó không thấy em mở miệng nữa, tại sao vậy?”

Vớ vẩn, điều này không phải là mặc kệ anh sao? Trữ Đan Thuần nói thầm trong lòng.

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện, chặn ánh sáng.

Trữ Đan Thuần nghi hoặc ngẩng đầu, lại thấy người tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở đây – Nghiêm Túc !!!

“Hắn là ai vậy?” Nghiêm Túc mở miệng, nhưng cũng không thèm nhìn người đàn ông kia.

Trữ Đan Thuần một bộ dáng thờ ơ: “Không khí.”

Không sai, cô đúng là xem hắn ta như không khí, nhưng mà hắn ta hình như càng giống ruồi bọ hơn, ong ong kêu không ngừng.

“Đan Thuần, tôi là bạn trai cô!”

Trữ Đan Thuần liếc hắn ta một cái: “Từ khoảnh khắc tôi giữ im lặng với anh trở đi, anh với tôi mà nói cũng không khác gì không khí.”

Nghiêm Túc nghe xong, không nói chuyện, giống như đang suy nghĩ gì đó.

“Vậy mấy ngày nay sao cô còn ra ngoài với tôi?”

“Không có gì, tôi tự nguyện, được rồi, từ giờ trở đi, tôi với anh không còn liên quan đến nhau nữa, tạm biệt!” Trữ Đan Thuần phát phát tay, ý bảo hắn ta đi đi.

“Cực phẩm nam” còn muốn nói gì nữa, lại ngại sắc mặt lạnh lùng của Nghiêm Túc, giật giật môi, rời khỏi.

“Chuyện gì tôi cũng chưa làm, đừng nhìn tôi như muốn giết người vậy.” Trữ Đan Thuần đang ghen cả một bụng buồn bực, rầu rĩ mở miệng nói.

Cái gì gọi là bạn trai cậu tuyệt đối hài lòng! Bạn trai như vậy rõ ràng là super không

hài lòng! Nếu so sánh, ngược lại cô còn cảm thấy Nghiêm Túc thật hoàn hảo biết bao nhiêu!!!

Nghiêm Túc cười như không cười ngồi xuống: “Vừa rồi anh còn đang suy nghĩ, có cần mở miệng đi ngăn cản tình địch hay không, bây giờ xem ra không cần rồi.”

“Hả, chuyện của tôi không cần anh quan tâm.” Trữ Đan Thuần buông đi động trong tay xuống, ngẩng đầu.

“Bà xã, vì sao anh không thể quan tâm? Đánh đuổi tình địch là nghĩa vụ của anh mà....” Nghiêm Túc bắt đầu da mặt dày.

Trữ Đan Thuần xem nhẹ lời anh mà nói: “Chúng ta đi xem phim đi.”

34. Chương 34

Chương 34: Em... thích anh!

Ngoài rạp chiếu phim.

Nghiêm Túc lơ đãng hỏi: “Em muốn xem phim gì?”

Trữ Đan Thuần sững sốt một chút, sau đó mỉm cười: “Anh chọn là được rồi.”

Thấy Nghiêm Túc cẩn thận xem tên phim, cô không khỏi nhớ tới tên cực phẩm nam kia. Tên đàn ông thói kia hỏi cũng không thèm hỏi ý cô, chỉ thẳng vào cái cần mua! Còn nói, TMD, tính theo AA!

Nghiêm Túc quay đầu lại: “Phim tình cảm thể nào? Hay là phim hài?”

“Đều được.” Trữ Đan Thuần giao quyền quyết định cho anh.

Nghiêm Túc gật đầu, đi mua hai vé trước, sau đó dắt tay cô đi vào rạp.

“Em ở đây chờ anh trước đi, anh quay lại ngay.”

Trữ Đan Thuần gật đầu cười, cô không ngờ rằng tên con trai nào tàn này lại tốt như vậy nha!

Lúc Nghiêm Túc quay lại, cầm bắp rang trên tay, còn có hai ly coca: “Em hẳn là thích ăn chứ? Nếu không thích anh đi mua thứ khác?”

“Ừ, không cần đâu, tôi thích.” Trữ Đan Thuần quả thật vô cùng cảm động.

Tên cực phẩm nam kia cũng từng mua bắp rang và coca, nhưng đó căn bản không phải cho cô. Lúc ấy cô nhìn hai ly coca kia, nghĩ một ly chắc chắn là dành cho cô, thế nhưng, kết quả thì sao?

Hắn ta nói, một ly hẳn uống không đủ, cho nên mua hai ly!

Haizz, thật sự là rất ‘cực phẩm’!

“Nghiêm Túc, tôi rất cảm động, anh quả thực tốt quá!” Trữ Đan Thuần không nhịn được mà nói với Nghiêm Túc.

Nghiêm Túc sững sốt, anh ngờ Đan Thuần lại đột nhiên nói như vậy, mà anh.... hình như cũng chưa làm cái gì mà?

“Chụt –” Trữ Đan Thuần đỏ mặt thơm lên má Nghiêm Túc một cái.

Nghiêm Túc: “Em”

Đan Thuần: “Em...”

Hai người một trận xấu hổ, Trữ Đan Thuần đáng yêu thè lưỡi, cúi đầu ăn bắp rang.

Nghiêm Túc sờ má được Đan Thuần thơm qua, trong lòng dâng lên từng đợt ngọt ngào. Sao Đan Thuần đột nhiên đối tốt với anh như vậy? Và anh cũng quên bằng luôn mục đích ban đầu – phải dạy dỗ cô ra trò!

Trữ Đan Thuần trộm liếc nhìn Nghiêm Túc một cái, bộ dáng anh sững sờ cũng rất đáng yêu! Có phải cô, thật sự thích anh rồi hay không???

Có điều, loại cảm giác này dường như cũng rất tốt nha! Ít nhất cô không cảm thấy ghét, ngược lại còn thấy thật ngọt ngào.

Nghiêm Túc chỉ vào má trái của mình: “Vậy nghĩa là gì?”

Đan Thuần chớp chớp mắt: “Em cho anh một cái dấu, về sau nơi đó không được cho người con gái khác chạm vào, còn nữa, không được để người con gái nào khác.... cho anh dấu nữa! Mà vẫn còn điều này nữa, nào tàn, em nghĩ Em chắc là thích anh rồi!”

Cô không phải loại con gái kín đáo, nếu như đã thích, cô sẽ nói thẳng ra.

Nghiêm Túc vừa nghe xong, vui mừng đến nỗi bảo anh đi bái Phật dâng hương

anh cũng làm! Mặc dù anh không hề mê tín.

Phản tình yêu tới rất ngoài ý muốn này, đánh anh một cái không kịp trở tay, hắc hắc, có điều, anh thích!

35. Chương 35

Chương 35: Lừa gạt bảo vệ trẻ

Hôm nay là cuối tuần, Trữ Đan Thuần đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn đến xem công ty Nghiêm Túc.

Cô mặc một bộ váy liền áo màu trắng, vô cùng thanh khiết, bởi vì tuổi còn trẻ nên còn mang chút trẻ con.

Cô đi nhờ xe tới cửa công ty Hằng Tinh, bảo vệ ngăn không cho cô vào.

“Cô là ai? Muốn làm gì?”

Trữ Đan Thuần tâm trạng tốt nói: “ Xin chào, tôi đến tìm Nghiêm Túc.”

“Em gái nhỏ, là học sinh phải không? Tổng tài chúng tôi không để mắt đến cô đâu, đừng hao tâm tổn trí nữa! Không cần phải vậy đâu.”

Trữ Đan Thuần nhất thời đành mặt lại: “Tôi cũng không tìm anh, anh ngăn cái gì mà ngăn. Học sinh thì thế nào? Anh cũng không phải từ học sinh mà ra ư?”

Bảo vệ sống chết vẫn không cho cô vào, phụ nữ đến tìm Nghiêm Túc nhiều đến nỗi có thể ngồi chật mấy xe giao thông công cộng ấy chứ, nếu như anh không ngăn được, cũng

đừng mong có cơm ăn nữa.

“Ôi trời? Tôi nói, anh không để yên được à? Tốt nhất là anh tránh ra cho tôi, bằng không tôi hô lên rằng anh thất lễ đấy!”

Bảo vệ đầu đầy vạch đen, khó chơi thì anh gặp qua rồi, nhưng chưa từng gặp qua đeo bám đến khó như vậy. Những người kia bình thường đều lấy cớ là thiên kim của xí nghiệp này nọ, bạn gái Nghiêm tổng, hoặc vị hôn thê v.v..., hoàn toàn ngược lại với vị trước mặt này, trực tiếp bôi đen danh dự của anh luôn.

Rốt cuộc là kiếp trước anh đã có lỗi với ai chứ?

“Tôi đếm đến ba, một, hai” Trữ Đan Thuần mắt mang ý cười, rõ ràng đùa vị bảo vệ trẻ đáng thương trước mặt này như món đồ chơi.

“Ba” chậm chạp chưa hô lên, bảo vệ nghi hoặc nhìn về phía cô gái cười đến vẻ mặt tà ác này.

“Khụ khụ, ngại quá, cổ họng tôi ngứa, đếm lại đếm lại!” Trữ Đan Thuần ra sức ho khan, còn làm ra nét mặt khoa trương.

Bảo vệ ‘thà chết chứ không chịu khuất phục’, nhắm mắt chờ cô đếm lại lần nữa.

“Một, khụ khụ hai, khụ khụ ai ya, anh xem cổ họng tôi này, hay là anh đếm đi.”

Bảo vệ nhất thời không phản ứng gì, vô thức gật đầu: “Một, hai, ba...”

“Ha ha, anh đáng yêu quá đi! Tôi bảo anh đếm thì anh đếm sao? Thấy anh đã nghe lời như vậy thì để tôi đi vào đi.” Trữ Đan Thuần vui vẻ mà thoải mái cười to.

Bảo vệ nhất thời không phản ứng kịp, vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng, sao mình có thể không cẩn thận như vậy, không nghĩ kỹ để bị cô ấy đùa bỡn rồi?

Trữ Đan Thuần thừa lúc bảo vệ ngu ngốc đắm đầu hối hận, nghênh ngang phóng khoáng đi vào công ty.

Trong văn phòng tổng tài.

Nghiêm Túc nhìn camera theo dõi mà dở khóc dở cười, anh nên nói rằng vì Đan Thuần quá thông minh hay vì tên kia quá ngu dốt đây?

Thật sự là , thua cô bé như cô rồi.

36. Chương 36

Chương 36: Đại tổng tài trốn làm cũng quang minh chính đại.

Trữ Đan Thuần đi tới trước quầy tiếp tân: “Xin hỏi, văn phòng Nghiêm tổng tài của các người ở đâu vậy?”

Tiếp tân ở trước quầy đánh giá Đan Thuần một phen: “Có hẹn trước không ạ?”

“Có, bây giờ tôi hẹn, có được không?”

Tiếp tân trước quầy lấy ra một quyển vở, lật nửa ngày: “Mời cô tuần sau lại đến.”

Đan Thuần không nói gì.

Muốn tìm Nghiêm Túc lại khó như vậy ư?... Làm cho cô cũng không muốn đi.

“Cho tôi một câu thôi, văn phòng anh ấy ở đâu?”

Tiếp tân trước quầy chỉ vào thang máy “Tầng mười bảy.”

Trữ Đan Thuần nghe xong liền đi thẳng vào thang máy, cũng không nán ná gì nữa với cô ta nữa.

“Này, cô không thể đi lên bây giờ đâu!” Đang tiếc Trữ Đan Thuần đã đi vào thang máy.

Tầng mười bảy.

Tất cả mọi người tò mò nhìn mỹ nữ còn có chút trẻ con này, đều suy đoán xem cô tới tìm ai.

“Xin hỏi ... văn phòng tổng tài của các người ở đâu vậy?” Trữ Đan Thuần chọn một mỹ nữ thoát nhìn ôn hòa mà hỏi.

Ai ngờ mỹ nữ không để ý tới cô.

Cô bấu môi, lại đi tìm một người đàn ông thoát nhìn thành thật hỏi: “Có thể nói cho tôi biết, văn phòng tổng tài của các người ở đâu không?”

“Xin lỗi, không thể.”

Trữ Đan Thuần đầu đầy vạch đen, người này cự tuyệt cũng quá trực tiếp đi

Cô lại kéo một em gái bưng trà: “Văn phòng tổng tài của các người ở đâu vậy?”

Em gái đáng thương rất muốn trốn: “Xin lỗi, tôi thật sự không thể nói...”

Trữ Đan Thuần cắn cắn môi, tâm trạng bây giờ của cô cũng không còn tốt nữa rồi, gần giọng quát: “Nghiêm Túc! — anh lăn ra đây cho tôi !!!”

Mọi người sững sốt, vô thức muốn chạy trốn, bọn họ dám cam đoan, tổng tài của bọn họ mà đi ra thì tuyệt đối không có sắc mặt hòa nhã gì, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng tới an nguy của bọn họ, đó là cực kỳ không tốt nha.

Nghiêm Túc bất đắc dĩ mở cửa đi ra, nhìn Đan Thuần hai tay chống hông. Thật sự rất không cho anh mặt mũi....

Trữ Đan Thuần trừng mắt liếc anh một cái: “Tìm anh khó khăn quá đấy!”

Vừa dứt lời, những người xung quanh cô nhanh chóng chạy rất xa.

Nghiêm Túc đi đến trước mặt cô, có chút xin lỗi nói: “Sau này sẽ không vậy nữa...”

Ầm ầm —

Mọi người giống như bị sét đánh!

Tổng tài lãnh khốc trong mắt bọn họ kia sao đã trở thành uất ức như vậy rồi?! Cô gái này rốt cuộc là ai vậy?!

“Tốt nhất là không có lần sau, bằng không tôi chết cũng không tới tìm anh nữa!”

Nghiêm Túc vội vàng gạt đầu nói ừ. Ồi, nhìn bộ dáng kinh ngạc của nhóm nhân viên, anh cũng không còn cách nào, ai bảo bây giờ Đan Thuần đang nổi nóng cơ chứ!

“Đi ăn cơm với em! Em đói bụng rồi.” Trữ Đan Thuần nói.

“Được, nghe lời em.” Trong mắt Nghiêm Túc có tia chiều chuộng, sau đó anh quay đầu nói với mọi người, “Mọi người tiếp tục đi, tôi đi trước.”

Hả? Đại tổng tài trốn làm cũng quang minh chính đại nha! Còn tự nói với nhân viên: ‘mọi người tiếp tục đi’

Nghiêm Túc không để ý tới phản ứng của mọi người, kéo Đan Thuần qua đi xuống lầu.

Mọi người vẫn chìm trong trạng thái hóa đá

Nghiêm Túc đại tổng tài không gần nữ sắc cuối cùng đã thông suốt rồi sao? Phỏng chừng bây giờ có nói con rùa biết bay, bọn họ cũng tin!

37. Chương 37

Chương 37: Đan Thuần nổi ghen rồi!

Trữ Đan Thuần cùng Nghiêm Túc sánh vai đi trên đường, xung quanh hai người tràn đầy không khí mờ ám.

Đột nhiên một chiếc xe hơi nhỏ mui trần màu đỏ đỗ trước mặt họ, một phụ nữ xinh

đẹp tao nhã mỉm cười nhìn Nghiêm Túc.

“Túc, đã lâu không gặp, đêm nay đi cùng em được không?”

Trữ Đan Thuần nghe vậy, quay đầu đi, làm bộ như không nghe thấy.

Tần Dương nhìn thấy bên cạnh Nghiêm Túc còn một thiếu nữ mang theo nét trẻ con, khoe miệng khẽ mỉm cười, “Cô ấy là em gái anh sao? Đáng vẻ em ấy thật xinh đẹp đó!”

Nghiêm Túc cầm chặt tay Đan Thuần, cười lắc đầu. “Cô ấy là vợ anh.”

Đan Thuần lập tức trừng mắt anh, cô là vợ anh ta hồi nào?! Lời này không thể thuận miệng nói lung tung nha! Huống chi, cô vẫn còn là học sinh cấp ba.

Tần Dương mở miệng cười, “Đừng đùa nữa, ai mà chẳng biết, Nghiêm đại tổng tài sẽ không kết hôn chứ.”

Nghiêm Túc thấy Trữ Đan Thuần hình như có chút tức giận, xem ra, vẫn là miễn

cưỡng cô.... Cô thừa nhận thích anh, nhưng cũng không chứng tỏ rằng đồng ý gả cho anh a....

Trữ Đan Thuần nghe thấy lời Tần Dương nói, trừng mắt nhìn, Nghiêm Túc sẽ không kết hôn? Vậy vì sao anh lại gọi mình là vợ?

“Tiểu Dương, có thời gian chúng ta sẽ gặp mặt.”

Tiểu Dương?! Sao lại gọi thân thiết như vậy chứ? Còn nữa, hôm khác có thời gian còn muốn gặp mặt? Không, tuyệt đối không được!

Trữ Đan Thuần chống lại cặp mắt đẹp kia của Tần Dương: “Cô không có việc gì thì đi nhanh đi!”

Nghiêm Túc biến sắc, sao Đan Thuần lại nói chuyện với Tần Dương như thế?

Tần Dương sững sốt: “Không có việc gì thì không thể ở đây sao? Tôi tìm Túc tâm sự cũng không được à? Chúng tôi đã lâu không gặp rồi nha....”

“Không được, tôi không thích cô, không muốn nhìn thấy cô.” Trữ Đan Thuần rất thẳng thắn nói.

Cũng bởi vì các người đã lâu không gặp, mới không cho các người tiếp tục tiếp xúc đó!

Bỗng nhiên, cô cả kinh, cô đối với Nghiêm Túc.... để ý đến vậy sao?

Nghiêm Túc không hiểu lắm vì sao Đan Thuần lại đột nhiên nói chuyện thẳng thắn như thế, là bởi vì vừa rồi anh nói cô là vợ anh sao?

“Đan Thuần —“ Anh bất mãn lên tiếng gọi.

Yo, anh là vì mỹ nữ kia mà lên tiếng bênh vực sao?! Trữ Đan Thuần bĩu môi, “Cái gì?”

Nghiêm Túc ai oán than một tiếng: “Tiểu Dương, anh đưa cô ấy trở về trước, thay anh hỏi thăm dì nhé.”

Ai nha nha, người phụ nữ này ngay cả dì Nghiêm Túc cũng quen nữa nha! Trữ Đan Thuần không ngừng dâng lên vị chua.

Tần Dương nhìn thấy dáng vẻ này của Nghiêm Túc, liền biết rõ anh đã động lòng rồi, xem ra cô phải về báo tin tức tốt này với mẹ, để mẹ không phải luôn lo lắng cho cháu trai của bà nữa.

Cô nhìn Đan Thuần một chút, cười gật đầu: “Em sẽ chuyển lời đến mẹ em. Thế nhé, tạm biệt.”

Nói xong, chiếc xe màu đỏ cũng đi khỏi.

Trữ Đan Thuần đã sớm ngủ gật tại chỗ rồi.

Nghiêm Túc nói, thay anh hỏi thăm dì.

Mỹ nữ nói, cô ấy sẽ chuyển lời đến mẹ mình.

A – hai người là anh em họ!!!

Vậy vừa rồi cô tức giận không phải là uống phí sao?

38. Chương 38

Chương 38: Hương vị của hạnh phúc.

Trữ Đan Thuần lấy tay chống cằm, nằm sấp trên giường, nhàm chán bắt đầu lật tạp chí xem tin tức.

Nghiêm Túc, một tên đàn ông nào đã thật sự xâm nhập vào trái tim cô! Nhắm mắt lại, tự nhiên nhớ tới anh ta, những lúc nhàm chán, anh ta sẽ xuất hiện ở trong đầu mình, trước khi đi ngủ, thậm chí cũng sẽ nhớ tới anh ta!

Trữ Đan Thuần, mày thật sự hết thuốc chữa rồi!

“Đan Thuần, ông nội nói, sau khi em tốt nghiệp chúng ta sẽ kết hôn.” Nghiêm Túc đi vào, thấy dáng vẻ đáng yêu đang nằm sấp trên giường của Đan Thuần, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ngọt ngào.

Trữ Đan Thuần ngẩng đầu: “Em mới có mười tám tuổi thôi! Không muốn kết hôn sớm!”

Cô còn có ba tháng nữa là thi đại học, đó chẳng khác nào nói cô còn có ba tháng nữa là chấm dứt cuộc sống độc thân, gả làm vợ người ta rồi sao?

“Bà xã, chẳng lẽ anh đối xử với em không tốt sao?”

“Không được gọi em là bà xã, em còn chưa gả cho anh, em còn có quyền lựa chọn.” Đan Thuần bịt lỗ tai, không muốn nghe tiếng bà xã mở âm kia của anh.

“Nương tử”

“Dừng! Anh còn chưa tiến hóa hả?”

“Phu nhân”

“Cút! Khó nghe quá!”

“Vợ của anh”

“Ai nha, rốt cuộc anh muốn gì?” Trữ Đan Thuần không nói gì, anh nói vài cái xưng hô không khỏi làm cô nhớ đến ông già khô khan của cô.

“Em gọi anh là ông xã, anh sẽ không gọi nữa.” Nghiêm Túc cười khanh khách nhìn cô, cười thật gian trá, giống như một con hồ ly.

Trữ Đan Thuần trợn trắng mắt, sau đó ngoắc ngón tay với anh. Nghiêm Túc nhích lại gần

“A!–” Anh bị Đan Thuần một cước đá văng ra!

“Ha ha, muốn em lại đá thêm một cước nữa không? Nếu không muốn, mời câm miệng của anh lại đi, bằng không, hừ hừ, em đánh anh đó!” Trữ Đan Thuần nhìn bộ dạng chật vật của Nghiêm Túc, bật cười ra tiếng.

Ha ha, anh ta rất thảm nha!

Nghiêm Túc từ dưới đất đứng lên, cũng không tức giận, một tay kéo Đan Thuần, nhốt ở trong lòng mình: “Đan Thuần à, em đền một cước này cho anh thế nào đây?”

“Cùng lắm thì tắm bỏ lại cho anh thôi! So đo như vậy làm gì” Trữ Đan Thuần giãy ra không được, liền thuận theo làm tổ trong lòng anh.

Ha ha, trong ngực anh thật ấm áp, thật thoải mái nha!

Cô cúi đầu cọ cọ trong lòng anh, giống như con mèo nhỏ đang làm nũng.

“Đan Thuần” Hơi thở của Nghiêm Túc bắt đầu nặng nề, trong mắt tràn đầy dục vọng.

Nhưng anh cũng không có làm gì, hiện tại anh sẽ không muốn cô, đợi khi nào cô chính thức gả cho anh

Anh cười thật hạnh phúc, cúi đầu thơm trộm một cái, cái thơm này, thật sâu, cả căn phòng đều là hương vị của hạnh phúc .

39. Chương 39

Chương 39: “Hoa hồ điệp” quyến rũ.

Công ty Hằng Tinh.

Một thiếu nữ thanh khiết như bông sen tay đang cầm bó hoa sải bước vào cửa chính của công ty.

Mọi người nhìn thấy cũng không cản, bởi vì tổng tài đã sớm căn dặn, hẳn có đặt hoa, hơn nữa thiếu nữ này giống như hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, chắc hẳn không phải đến quấy rầy tổng tài rồi.

“Hoa hồ điệp” thuận lợi đi vào thang máy, khoe miệng lộ ra tia mỉm cười quyến rũ.

Bề ngoài thuần khiết quả nhiên có thể đánh lừa được ánh mắt của tất cả mọi người nha!

Cô ra khỏi thang máy, cũng không trực tiếp đi đến văn phòng tổng tài, mà là vào toilet.

Cô khóa trái cửa, cởi quần áo bảo hộ rộng thùng thình ra, để lộ áo hai dây cùng chiếc váy khêu gợi mê người. Lấy đồ trang điểm trong túi ra thoa tô vẽ vài nét, một thiếu nữ thuần khiết bỗng chốc biến thành một mỹ nhân yếu điệu quyến rũ!

Nháy mắt, giống như hồn cũng bị câu đi mất!

Nghiêm Túc đang ngồi bên máy vì tính đánh chữ, đã có chút không yên lòng, bởi vì Đan Thuần nói lát nữa cô sẽ tới, cho nên anh còn cố ý đặt một bó hoa tươi.

Đang lúc nghĩ tới khuôn mặt tươi cười đáng yêu kia của Đan Thuần thì có tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của anh.

Chẳng lẽ là Đan Thuần yêu dấu đã đến?

Thế nhưng Đẩy cửa vào lại là một khuôn mặt xa lạ. Song lại là một mỹ nhân chưa từng gặp qua!

Dáng người hoạt bát, ánh mắt câu hồn, áo hai dây khêu gợi cùng váy mê người, thật sự là đúng giờ!

Nhưng mà, sao lại không phải là Đan Thuần? Anh không có hứng thú lại cúi đầu.

Khoe miệng “ Hoa Hồ Điệp” xẹt qua một vết tươi cười xán lạn, “Hi, cứ như vậy mà không chào hỏi gì sao?”

Má ơi, giọng nói ngọt ngào làm cho người ta nghe xong trong lòng không khỏi mềm đi.

“Cô là ai? Không phải nhân viên công ty tôi chứ?” Nghiêm Túc lạnh lùng mở miệng, mắt cũng chưa liếc nhìn cô một cái.

“Nghiêm Túc, anh làm em đau lòng quá...” “Hoa Hồ Điệp” khổ sở nhú nhú mày, đáng vẻ kia dù cho bất kỳ ai nhìn thấy đều phải nhin không được mà thương tiếc.

Nhưng lại vẫn có trường hợp ngoại lệ, đó chính là Nghiêm Túc.

Có lẽ trước đây, anh sẽ khen ngợi cô xinh đẹp, nhưng bây giờ đã có người trong lòng rồi, anh nào có tâm tư đi quan tâm người khác có đẹp hay không chứ!

“Hoa Hồ Điệp” khẽ cười một tiếng, bước đến gần anh, dừng trước mặt anh 10cm.

Dưới tay Nghiêm Túc đang đánh chữ, Đan Thuần, Đan Thuần

Cô vươn bàn tay ngọc ngà thon dài, đặt trên mặt anh: “Chẳng lẽ anh không cho rằng tôi rất đẹp sao?”

Nghiêm Túc hồ hững đầy tay cô ra: “Mời rời khỏi.”

Thật là, kẻ nào để người phụ nữ này vào được đây vậy chứ? Còn muốn sống không?!

“Hoa Hồ Diệp” chu chu miệng, nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, lộ ra một dáng vẻ tươi cười quý dị, ôm chầm lấy cổ Nghiêm Túc, nhanh chóng ngồi lên đùi anh.

Tư thế hai người mờ ám đến cực điểm!

Nghiêm Túc vừa định đẩy người phụ nữ này ra —

“A!!! Các người đang làm gì vậy?!” Trữ Đan Thuần vừa đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Nghiêm Túc cùng một mỹ nữ đang trong tư thế mờ ám, sau khi giật mình liền khó tin thốt ra một tiếng kêu to.

40. Chương 40 - End

Chương 40: Chúng ta kết hôn đi.

Nghiêm Túc nghe tiếng, vội dùng sức đẩy người phụ nữ trong lòng mình ra, vội vàng giải thích, “Đan Thuần, không phải như em nhìn thấy đâu! Em nghe anh”

“Hoa Hồ Diệp” xoa xoa thắt lưng bị cái bàn đập vào, bật tiếng cười khẽ, cắt ngang lời Nghiêm Túc chưa nói hết.

“Cô ta đưa hoa tới!” Nghiêm Túc hỗn hển rống lên.

“A” Trữ Đan Thuần giống như đã hiểu mà gật đầu: “Nhưng mà, đưa hoa cũng đưa luôn người sao?”

“Hoa Hồ Diệp” xinh đẹp cười nói: “Đúng đấy, tôi tính đưa tôi cho anh ta luôn, nhưng người ta lại không cần!”

Thật bất ngờ, Trữ Đan Thuần không có tức giận, truyền cho “Hoa Hồ Diệp” một ánh mắt, “Kết quả như vậy cậu vừa lòng chứ?”

“Thắt lưng người ta đau quá! Thật là Cậu đã đến đây rồi thì mình đi đây!” “Hoa Hồ Diệp” nói xong, cầm túi xách của mình rời khỏi.

Nghiêm Túc nhìn Đan Thuần im lặng không nói gì, xấu hổ không biết mở miệng như thế nào.

Sao lại trùng hợp đập phải chuyện này vậy? Anh thật sự là không dễ giải thích nha!

“Cái đó cô ấy rất đẹp phải không?” Trữ Đan Thuần ngồi xuống, nhìn anh giống như thăm vấn.

“Không không! Cô ta không xinh đẹp, không xinh đẹp bằng em!” Nghiêm Túc vội vàng phủ nhận.

Trữ Đan Thuần hừ lạnh một tiếng: “Nói thật sao? Em cũng không phải không có mắt!”

“Ách.... cô ấy xinh đẹp....!”

“Anh quen cô ấy sao?”

“Tuyệt đối không quen!”

“Anh có động lòng không?”

“Tuyệt đối không có.”

“Không gạt em chứ?”

“Tuyệt đối không!”

“Vậy Chúng ta kết hôn đi!”

“Tuyệt đối Ồ? Em đồng ý rồi sao?! Nghiêm Túc từ ghế nhảy dựng lên, ôm lấy Trữ Đan Thuần: “Thật sao?”

“Thật! Em quyết định gả cho anh!” Trữ Đan Thuần cười dịu dàng.

Người đàn ông tốt như vậy, hơn nữa bản thân cô cũng thương anh, tội gì không gả? Huống hồ khi ở cùng anh một chỗ, còn cảm thấy thật hạnh phúc nữa! Tên con trai nào tàn này, cô vậy mà đã yêu thương từ lúc nào không hay biết.

Rốt cuộc là ai yêu ai trước nhỉ? Đó là một vấn đề đáng giá để suy ngẫm.

“Bà xã, vừa rồi em tin tưởng anh sao?”

Lại là bà xã rõ ràng còn chưa kết hôn mà.... Chỉ có điều, nếu đã quyết định gả cho anh, cô còn để ý làm gì chứ?

“Em tin tưởng anh.”

Nghiêm Túc cao hứng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng kia, hai người dây dưa một lúc.

Trữ Đan Thuần hơi thở gấp rồi khỏi môi anh, trong mắt có tia sáng bồn chồn: “Em có một yêu cầu!”

“Em nói đi, cái gì anh cũng đồng ý với em.”

“Ừm Sau này không được nhìn người phụ nữ khác quá tám giây!”

“Vì sao là tám giây?”

“Bởi vì khi anh nhìn chằm chằm một người phụ nữ vượt quá 8 giây, vậy chứng tỏ rằng anh có hơi hơi động lòng! Cho nên, nhất định anh phải đồng ý với em!”

Nghiêm Túc cười dịu dàng, lại cúi xuống hôn cái miệng còn muốn nói tiếp kia, dùng thâm tình của mình để đáp lại cô, cả đời này, anh chỉ yêu mình cô.

— Toàn Văn Hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-a-thua-em-roi>